

Godina zmaja

Oko jedanaest sljedećega jutra, kada sam se probudio, zatekao sam je u istom položaju. Imao sam osjećaj da se cijelo vrijeme nije pomaknula ni milimetra. U sumraku zamračene sobe djelovala je skoro nestvarno i jedino je lagano i ritmično kretanje njenih prsiju ukazivalo na to da se ipak radi o živom stvorenju. Polako sam se izvukao ispod pokrivača i s pisaćeg stola dohvatio laptop postavivši ga na pod ispod uzglavlja. Pokrenuo sam operativni sustav i kada se proces logiranja završio, odabrao sam u meniju *Games* jedan od pasijansa. Ništa pametnije u tom trenutku nisam mogao raditi nego ubiti vrijeme čekajući da se princeza probudi.

Nakon petnaestak minuta klikanja i razmještanja virtualnih karata po ekranu završio sam igru. Onumà je i dalje ležala mirno u istom položaju. Odloživši miša na ormarić privukao sam se oprezno na njenu stranu i lagano dodirnuo njeno rame pokušavajući utvrditi dubinu njenog sna. Ništa. I dalje je ostala nepokretna ne reagirajući na moj dodir. Pomalo razočaran, počeo sam se povlačiti kad se, odjednom, njena ruka lagano pokrenula ispod pokrivača i uskoro pronašla moj vrat obuhvativši ga nježno. Više sam naslutio nego što sam osjetio da me povlači prema sebi jer se moje tijelo istog trena pretvorilo u nešto potpuno bestežinsko. U takvom stanju levitacije našao sam se pripijen uz njeno tijelo šireći nozdrve pod snažnim djevičanskim mirisom koji se od tamo širio. Potražio sam je, a ona me dočekala poluotvorenih usta ne otvarajući oči, dopuštajući mom nervoznom jeziku da lagano penetrira. Njen okus je i nakon prespavane noći zadržao svježinu. Umjesto erotske napetosti osjetio sam kako mi tijelo preplavljuje ugodna opuštenost od ovog poljupca koji je teško opisati osim kao čistu nježnost.

Ne znam koliko je vremena prošlo u ovoj nirvani kad sam konačno, ne prekidajući poljubac, krenuo rukom niz njeno tijelo. Ona je odmah reagirala pojačanim pritiskom na moja usta pomažući mi da se oslobodimo oskudne odjeće. Sada već dosta napaljen, s lakoćom sam dosegnuo njen blago ispupčen brijeg i ostao zatečen kad sam pod dlanovima osjetio maleni busen stidnih dlaka; ne sjećam se kada sam zadnji put bio s nekom curom koja nije obrijana. Proživši se kroz pramenove uronio sam prstom u žitku, toplu masu i strast me, zahvaljujući dugoj predigri, odmah puknula punom snagom. Potisnuvši joj noge

ustranu, nervozno sam se popeo na njeno krhko tijelo i za čas se našao u toplini njene vlažne utrobe, očajnički pokušavajući odgoditi vrhunac. Uzvrćala je nesebično, pokušavajući dugim poljupcima zaustaviti moje kretnje, pokazujući time da razumije jačinu moje slatke frustracije. Ali na kraju nije ni to pomoglo i samo je zatvorenih očiju, izraza na kojem se odražavalo tiho zadovoljstvo, dočekala rasipanje mojih sokova po svom tijelu.

Izvukao sam se diskretno iz dvorane i doma se odmah presvukao te sam se spustio na plažu. Voda je osvježavajuće djelovala na mene odagnavši u trenu neugodan osjećaj popodnevnog mamurluka. Plivao sam gotovo cijeli sat, sve dok nisam do kraja odagnao taj loš osjećaj.

Osvježeni i potpuno opušteni nakon ovog fizičkog naprezanja, pripremio sam si jaku kavu i otvorio laptop. Nije bilo poruka za mene na Skypeu. Pokrenuo sam Badoo i odmah uočio upaljenu zelenu lampicu. Bila je tamo. *Online!*

Sada sam bio uvjeren da je Onumà vrlo aktivna na ovoj društvenoj mreži. Jedino nisam znao s kim i zašto. Badoo je inače, po *defaultu*, mreža specijalizirana za sklapanje poznanstva. Da se radilo o nevinom *chatanju* s prijateljicama, bilo bi logičnije da to radi preko Skypea. Lagana sumnja uvukla se u mene, ali nisam mogao biti sto posto siguran da je neiskrena – falio mi je čvrst dokaz.

Stajao sam zamišljen nad laptopom ispijajući kavu i promatrajući nasmiješeno Onumino lice s fotografije koju sam postavio na zaslon. Nakon nekog vremena otvorio sam *My Video folder* i pokrenuo *selfie* napravljen na dan mog odlaska. Ukazalo mi se njeno lijepo lice dok mi vragolasto izjavljuje ljubav i poziva da se što prije vratim na Tajland; zatim mi prilazi i lijepi jedan svoj osebujan, nježni poljubac. Dok sam promatrao njen profil zatvorenih očiju, ulovljen pod ostrim kutom kamere koju sam držao u ruci, nisam mogao ne zamisliti nježnost i ugodnu svježinu njenih usta.

Odjednom sam se našao u velikoj dilemi. Nakon višegodišnjeg promiskuitetnog divljanja nešto je u meni vapilo za promjenom, a ova djevojka je posjedovala nešto što me u startu nije ostavljalo ravnodušnim. Međutim, dosadašnje iskustvo me tjeralo na oprez bez obzira na doživljene trenutke s njom

i na njene izjave koje su ukazivale na to da je naš odnos prešao granice običnog flerta. Stvari su među nama otišle predaleko da bih mogao biti ravnodušan i čekati sljedeću priliku da jednostavno, bez obaveze, uživam u tjelesnim blagodatima ove neobične djevojke. Druga opcija je, međutim, tražila čvrst dokaz da je ona stvarno lojalna, iskrena i moralno čista osoba. Lagano, kao u nekom polusnu, otvorio sam početnu Badoo stranicu i prijavio se kao novi korisnik.

Marcel, 40, living in Paris, restaurant owner, single and straight, 174 cm height, 89 kg weight, bio je moj novi, dvojnički profil koji sam prijavio preko svoje druge adrese.

Nakon provjere, program mi je dozvolio ulazak i zatražio ostale podatke. Naveo sam da želim upoznati djevojku između 21 i 25 godina, zbog moguće veze. Na internetu sam pretražio galeriju fotografija i nakon dužeg surfanja odlučio se za jednog punašnog muškarca simpatičnog lica, koji je odgovarao navedenim godinama. Kopirao sam tri njegove fotografije i postavio na novi profil. Trebalo mi je manje od pola sata da sve zgotovim. Provjerio sam još jednom unesene podatke na profilu i kliknuo na tražilicu. Da bih ograničio ispis na što manji broja osoba, upisao sam da tražim djevojku s Tajlanda, 23 godine staru, iz Bangkoka.

I nakon ovog filtra pojavila se lista od desetak stranica pa sam postavio još jedan uvjet: samo *online*. Nestrpljivo sam pritisnuo naredbu *enter* i novi popis se iste sekunde ispisao na ekranu. Onumà je bila tu, odmah na prvoj stranici. Kliknuo sam na njen profil i otvorio prozor za *chat*.

Marcel: *Hi*.

Nisam trebao dugo čekati na odgovor. Stigao je za manje od minute.

Onumà: *Hi*. Hvala na pozivu. Odakle si? Stvarno živiš u Parizu?

Marcel: Da, a ti si iz Bangkoka?

Onumà: Da, ovdje studiram.

Marcel: Stvarno, što studiraš?

Onumà: Socijalni rad i razvoj. A ti stvarno imaš restoran?

Marcel: Da, u centru grada na Rue Dauphine.

Palo mi je to na pamet jer sam kao student jedno cijelo ljeto uistinu i radio u restoranu na toj adresi između bulevara Saint Germain i čuvenog Pont Neufa na Seni.

Onumà: Nisam nikada bila u Parizu.

Marcel: To ti je blizu muzeja Louvre. Čula si za njega?

Onumà: Ti si zaista vlasnik?

Marcel: Da! Brat i ja zajedno, ustvari. On je *chef*, a ja sam *maître*.

Onumà: Voljela bih probati vašu kuhinju.

Marcel: Nema problema, trebaš samo doći u Pariz kod nas. Ustvari, imam bolji prijedlog: ja uskoro trebam doći na Tajland pa ti mogu nešto pripremiti od naše kuhinje.

Onumà: Dolaziš na Tajland! Kada?

Marcel: Za deset dana.

Onumà: Poslovno?

Marcel: Ne, dolazim na odmor. Već sam jako umoran od svakodnevnog rintanja ovdje pa moram malo pobjeći.

Onumà: S kim dolaziš?

Marcel: Sâm. Bi li voljela da se nađemo kad dođem na Tajland?

Onumà: Gdje misliš odsjesti?

Uzvratila je protupitanjem očito želeći izbjeći odgovor.

Marcel: Ne znam još. Za sada imam samo avionsku kartu. Možeš li mi ti preporučiti neki hotel?

Onumà: Ima puno dobrih hotela u Bangkoku. Jesi li dolazio ranije?

Marcel: Ne, ovo mi je prvi posjet. Zato bih želio da mi netko bude pri ruci i malo mi pomogne dok se snađem. Iz iskustva znam da mnogo toga ne piše u vodičima.

Onumà: Francuska je poznata po parfemima; ja jako volim dobar parfem.

Marcel: O da, imamo najbolje na svijetu. Koji voliš? Samo reci i ja ću ti ga donijeti. I to ne samo jedan.

Onumà: Kako to da si singl, zar nisi nikad bio u braku?

Marcel: Ne, nikada! Nego, zašto me tako ispituješ? Ha, ha, ha, kao da si iz policije. A da ja tebe malo ispitujem?

Onumà: Nema problema. Iako se nema tu što puno reći. Ja sam samo obična jednostavna cura koja još studira.

Marcel: Znam to. I vrlo lijepa.

Onumà: Hvala!

Marcel: Nema na čemu. Ali nisi mi još odgovorila na pitanje. Bi li htjela da se nađemo?

Onumà: Upravo tražim posao ovdje.

Marcel: Kakve to ima veze s mojim pitanjem?

Onumà: Treba mi novac za diplomski.

Nisam mogao vjerovati. Iako sam mogao očekivati ovakav razvoj, a zbog toga sam konačno i pokrenuo ovu igricu, ipak me jako pogodila ova indirektna asocijacija. Trebao mi je *break*.

Marcel: Oprosti, imam hitan poziv iz restorana. Počinje gužva. Čujemo se kasnije.

Onumà: OK, pozovi me kad se vratiš.

Uzevši pivo iz hladnjaka izašao sam na terasu. Vladala je potpuna bonaca i voda u zaljevu ispod mene bila je poput ulja. Na sredini je bila usidrena jedna veća jedrilica spuštenih jedara, a nekoliko manjih barki tumaralo je naokolo križajući prostrani zaljev iz raznih pravaca. Većina njih se vraćala s okolnih otoka mariterskog arhipelaga nakon što su proveli dan u osami robinzonskih plaža. Polako sam ispijao pivo pod utiskom zadnjih događaja.

U početku sam vjerovao da ona ubija vrijeme ćaskajući na internetu i da koristi prilike za poboljšanje svog engleskog. Međutim, nakon ove asocijacije otvorile su se i druge mogućnosti. Nisam do kraja bio siguran u njene namjere jer je izbjegla direktan odgovor i takva reakcija je možda bila njen način obrane

od pokušaja flerta koji je nametao Francuz. Sve je to još trebalo otkriti i potvrditi. Moj pragmatizam me podsvjesno upozoravao da činim grešku, ali je zato moj narcisoidni ego činio sve da me natjera da nastavim i vidim kamo to zaista vodi.

Sumrak se počeo već lagano spuštati kada sam se vratio u dnevni i ponovo sjeo za laptop. Na Skypeu je bila poruka za mene.

Onumà: *Hello.*

Onumà: Kako si proveo dan? Znam da imaš puno posla. Javi se kad budeš mogao.

Onumà: Nedostaješ mi. *Joob, joob.*

Poruka je bila napisana neposredno nakon razgovora s Francuzom i nada mi se lagano vraćala dok sam pisao odgovor.

Pygmalion: Da, bio sam zaista jako zauzet danas, a tako će biti i cijeli sljedeći tjedan.

Pygmalion: I ti meni jako nedostaješ.

Pygmalion: Zovem te sutra ujutro... *joob.*

Probudio sam se rano, oko pet. Moj biološki sat je još uvijek bio postavljen na drugu vremensku zonu. Obavio sam jutarnje tuširanje i ubrzo sam, nakon što sam pripremio uobičajenu jutarnju kavu, sjeo za laptop. Onumà je – naravno – bila *online*.

Marcel: *Bonjour, chérie.*

Odgovor je stigao odmah.

Onumà: Dobro jutro. Otkud tako rano?

Marcel: Zaboravljaš da imam restoran i da moram rano na tržnicu.

Onumà: Da, naravno! Sinoć se nisi više javljao. Mora da si imao puno posla.

Marcel: Prilično! Imali smo navalu do devet. Zatim smo trebali sve goste poslužiti, a onda sve još i pospremiti. Legao sam oko ponoći. Sreća pa imam stan iznad restorana.

Ovo nije bio samo plod moje mašte; takva je i bila dinamika rada u restoranu za mog boravka u Parizu. Jedino što nisam stanovao na mjestu gdje se nalazio restoran, nego mi je trebalo gotovo sat vremena podzemnom od Église de Pantin.

Onumà: Ah, stvarno? Umoran?

Marcel: Malo, ali sad me sve odmah prošlo. Tako mi je ugodno ćaskati s tobom. I stalno gledam tvoje slike ovdje u albumu, stvarno si jako lijepa.

Onumà: Hvala. Znaš, na Tajlandu ima puno lijepih cura.

Marcel: Možda, ali ja želim samo jednu.

Onumà: Želiš li posjetiti unutrašnjost ili samo obalu? Mi ovdje imamo puno lijepih plaža.

Marcel: Jedan moj poznanik mi je pričao o jednom mjestu blizu Bangkoka. Mislim da se zove Pattaya. Kaže da ima lijepu pješčanu plažu i da se dobro proveo jer je tamo najbolji noćni život na Tajlandu.

Onumà: Da, tamo ima puno barova i diskoteka i nije problem naći djevojku za provod.

Marcel: Možda, ali to me ne privlači. Ja sam u duši romantik i tražim malo više od samog seksa.

Onumà: Onda možda bolje do posjetiš Koh Samui. To je jedan otok s puno lijepih plaža gdje je atmosfera puno intimnija.

Marcel: Želiš reći – da mi posjetimo.

Onumà: Kako to misliš?

Marcel: Ti i ja zajedno. Zar ne govorimo o tome cijelo vrijeme?

Onumà: Ti i ja? Pa mi se uopće ne poznajemo. Još se nikada nismo sreli.

Marcel: Istina, ali to se može dogoditi za deset dana kada dođem u Bangkok. Možemo izaći na večeru i upoznati se. Ako tada zaključiš da ti ne

odgovaram, ostajemo prijatelji, a ja nastavljam svojim putem. I sve bez obaveza. Može?

Nije odmah odgovorila, a ja sam strpljivo čekao odgovor koji je trebao konačno pokazati njene prave namjere. S ove točke više nije bilo povratka. Iako me dosadašnji način razgovora jako nervirao, ipak sam se potajno nadao da će Onumà odbiti ovu direktnu ponudu. Nije odbila!

Onumà: Ali ti mi moraš dati potporu.

Marcel: Kako to misliš?

Onumà: Pa ja sam studentica i nemam novca za putovanja.

Marcel: Naravno, sve troškove putovanja plaćam ja, uključujući kupovinu.

Onumà: Ali meni novac treba za diplomski. Zato i tražim posao.

Marcel: Želiš reći da od mene očekuješ da ti, osim ovoga, dajem još i *cash*?

Onumà: Možda je ipak bolje da nađem neki posao.

Sada ja nisam odmah odgovorio. Bez obzira na činjenicu što sam podsvjesno očekivao ovakav razvoj događaja, ipak me ovo dosta pogodilo i našao sam se u priličnom stresu, a osim toga, trebao sam brzo donijeti odluku što i kako dalje. Nisam htio odmah prekinuti igru jer sam bio znatiželjan koliko ona zaista može daleko otići u svojoj dvoličnosti. Konačno, kakva bi to kazna bila ako bih joj sada, u laganom izljevu opravdanog bijesa, otkrio tko je zaista Marcel. Odlučio sam nastaviti partiju. Palo mi je na pamet da dogovorim susret, nagovorim je da dođe dočekati Marcela na aerodrom, a zatim, kada se razočarana vrati u svoju sobu, otkrijem konačno istinu i uživam u efektima ove namještaljke. Pomalo dijabolično, istina. Ali nije se vrag trebao smijati meni, nego naprotiv, vragu sam se trebao smijati ja.

Vjerojatno je moje oklijevanje shvatila kao dilemu jer je ubrzo napisala novu poruku.

Onumà: Ako nađem posao, onda neću imati vremena za tebe.

Showtime!

Marcel: Koliko želiš da ti platim?

Onumà: Nemam baš iskustva s tim. Koliko ti misliš da bi mi trebao dati. Nadam se da tebi to nije problem?

Marcel: Ne, uopće nije! Koliko?

Onumà: Koliko dugo ću biti s tobom?

Marcel: Ostajem tri tjedna na Tajlandu. Ovisi o tebi. Što se mene tiče, možeš biti sa mnom cijelo vrijeme.

Onumà: Dvije tisuće na dan ti je OK?

Jedna misao mi je munjevito prostrujala glavom: zašto u igru ne uključiti i njenog, još uvijek službenog, dečka. Brzo sam pokrenuo Skype. Bila je i tamo *online*.

Pygmalion: Dobro jutro, ljubavi.

Nakon toga sam se brzo prebacio na drugi prozor.

Marcel: Koliko je to u eurima?

Onumà: Dobro jutro!

Pygmalion: Nisi sinoć bila *online*?

Onumà: Ne, bila sam s prijateljicama vani na piću.

Pygmalion: Ja sam išao ranije spavati i cijelo vrijeme sam mislio na tebe.

Onumà: Oko pedeset eura.

Marcel: Hm, pedeset eura i još plaćam sve ostale troškove?

Nisam inzistirao na kameri, ona je sada bila toliko zaokupljena pisanjem na dva prozora, a vjerojatno i u laganom stresu zbog iznenadne pojave rogonje, da nije ni stigla pomisliti da bi to moglo biti čak pomalo i sumnjivo.

Pygmalion: Zauzeta si?

Onumà: Da, malo. Ploy je tu sa mnom i stalno me nešto zapitkuje.

Pygmalion: Puno je pozdravi.

Onumà: Kako god hoćeš.

Marcel: Što to treba značiti?

Onumà: To znači da ako želiš, možeš mi platiti, a ako ne želiš, ne trebaš.

Marcel: Nije problem u novcu, nego što ja plaćam i ostale troškove pa mi ovo zvuči malo previše.

Pygmalion: Onumà, voliš li me ti zaista?

Onumà: Da, naravno. Zašto pitaš?

Onumà: Koliko mi možeš dati?

Pygmalion: Samo želim biti siguran. Znaš da sam prije dolazio na Tajland samo zbog zabave, sve dok nisam sreo tebe.

Marcel: Mogu li te prije nešto pitati?

Onumà: Pitaj!

Marcel: Nadam se da nisi prostitutka?

Onumà: Kod mene se isto puno toga promijenilo i sada je drugačije.

Onumà: Naravno da nisam. Ja sam samo obična studentica kojoj treba novac za diplomski. Jednostavno ne znam kako da drugačije dođem brzo do njega.

Pygmalion: Dobro! Jer, samo da znaš, ja imam ozbiljne namjere.

Onumà: Ja također. Rekla ti je Ploy da mi prije tebe nije bilo stalo ni do koga, i to je istina.

Marcel: Ah, super. Puno mi znači da nisi. Međutim, budući da ćeš biti sa mnom duže vrijeme, mislim da je pola tog iznosa dovoljno. OK?

Pygmalion: Znam i zato sam sretan. Nadam se da se neće ništa promijeniti do mog dolaska.

Onumà: Da!

Bilo je više nego očito da je ukucala odgovor u pogrešan prozor.

Pygmalion: ?????

Onumà: Da! Mislim da mi je to prihvatljivo ako sam s tobom toliko dugo.

Onumà: Izvini, želim time reći da ne trebaš brinuti.

Marcel: Hvala ti. Nemaš pojma koliko sam sada sretan. A ti zaista prije nisi bila s nekim *farangom*?

Pygmalion: Dobro, neću. Samo da znaš da je i meni jako stalo do tebe.

Onumà: Ne, nisam! A zašto me to opet pitaš?

Marcel: Pokušavam samo oprezno vidjeti hoće li naš odnos biti potpun.

Onumà: Kako to misliš?

Marcel: Mislim na seks. Ja sam normalan čovjek, i to mi zaista treba.

Onumà: Da, znam to.

Pygmalion: I mislim da sam se zaljubio.

Nastala je kratka stanka na oba prozora. Ja sam strpljivo čekao jer nisam bio siguran što ju je više zbunilo: sirove strasti ili romantična izjava.

Onumà: Oprosti, moram prekinuti.

Onumà: Javim se!

Veza je iznenada bila prekinuta. Zelena oznaka na Skypeu se ugasila, što je značilo da je Onumà *offline*. Znao sam, naravno, i zbog čega. Očito da nije više mogla podnijeti pritisak vlastite dvoličnosti.

Sada, kada su na sceni ostali samo njih dvoje: razvratnik i bludnica, odlučio sam promijeniti stil i prijeći na vokabular kakav je tražila nastala situacija. Bio sam znatiželjan kako će reagirati.

Marcel: Onda, hoćeš se jebati sa mnom?

La Renaissance

Već je prošlo osam kada smo izašli na svjež večernji zrak, zadovoljni urađenim poslom.

– Kamo si mislio da izađemo večeras? – upitala me Helena kada smo se smjestili na stražnjem sjedištu taksija.

– Razmišljam o jednom kulturnom mjestu, Brasserie Georges.

– *Brasserie!* Zar to nije pivnica?

– Tako je – uzvratih – i to najstarija u gradu. Kažu da ima izvrsnu hranu, a blizu je našeg hotela pa možemo biti tamo za pola sata, ako budeš dovoljno brza s tuširanjem.

– Ne brini. Kad je potrebno, mogu biti vrlo brza – uzvratila je s osmijehom.

Bio sam na recepciji nešto ranije od zakazanog vremena. Sjeo sam za mali, prazan bar u holu zauzet misaonom igrom: hoće li Helena doći na vrijeme ili neće.

– *Monsieur* – dovikne mi iznenada recepcionar držeći telefonsku slušalicu u ruci – *un appel telephonique pour vous!*¹

Lagano kliznuvši sa stolice prišao sam recepciji i prihvatio slušalicu.

– Helena ovdje – zabruja mi u ušima njen ugodan glas – jako sam umorna i ne izlazi mi se na večeru, ali ako želiš, možeš doći do mene u sobu.

– Da donesem bocu vina?

– Dobra ideja.

Položio sam pažljivo slušalicu na pult gledajući u recepcionara koji je bio zaposlen oko svojih papira.

– *Puis-je avoir une bouteille de Chablis?*²

---

¹ Gospodine, telefon za vas!

² Mogu li dobiti bocu Chablisa?

Kimnuvši glavom, otišao je do bara i uskoro se vratio s bocom.

– *Combien de verres?*³

– *Deux, s'il vous plaît.*⁴

Za manje od dvije minute našao sam se pred vratima njene sobe. Ušao sam bez kucanja i zatekao Helenu kako sjedi na krevetu leđima naslonjena na jastuk. Bila je obučena u spavaćicu nježne svijetloplave boje, lica mirnog i potpuno opuštenog.

– Hvala što si došao. Stvarno mi se večeras ne izlazi.

Bez riječi sam položio čaše na maleni писаći stol i natočio vino. U glavi mi se motala misao o tome kako započeti. Bilo je očito da poziv u sobu nešto znači, ali, isto tako, mogao je to biti i običan poziv na druženje pred spavanje. Moj prijašnji plan bio je otići nakon večere u nekakav diskoteka i, uz pomoć dobre glazbe i alkohola, krenuti u akciju. Tamo, uz ples, mogla se najlakše isprovocirati nježnost.

S napunjenim čašama prišao sam krevetu i pružio jednu Heleni. Prihvativši je, uputila mi je jedan nježan osmijeh pokazavši slobodnom rukom na prostor do sebe.

– Možeš sjesti tu do mene, ako hoćeš.

Naravno da sam htio. Ni do čega drugog mi u tom trenutku nije bilo stalo koliko da budem što bliže ovoj neobičnoj, nekonvencionalnoj djevojci. Balansirajući čašom u ruci sjeo sam do nje podbočivši se slobodnim jastukom. Ostali smo neko vrijeme u tišini fiksirajući svatko svoju čašu.

– O čemu razmišljaš? – prekinuo sam prvi šutnju.

Nije odmah odgovorila. Ostala je usredotočena na svoje vino, kao da razmišlja je li pametno i dalje piti ili bi trebala, iz nekog razloga, prestati. Za to vrijeme sam kao hipnotiziran promatrao profinjene crte njenog lica, a pogled na njena ogoljena ramena s ove distance me strašno uzbuđivao.

– Znaš – započela je ne podižući pogled – ja sam zaručena.

---

³ Koliko čaša?

⁴ Dvije, molim.

Rekavši to zašutjela je i utonula ponovo u misli. Bio sam pomalo iznenađen ovom iznenadnom afirmacijom, budući da cijelo ovo vrijeme nije ni spomenula da je u nekakvoj vezi. Blizina njenog tijela me, međutim, toliko uzbuđivala, da mi je sve ovo s velikim naporom dopiralo do mozga. Lijepa i nekonvencionalna, strujalo mi je glavom dok mi je pogled bio prikovan na putenu bjelinu njenog vitkog vrata.

– Zove se Matija i zajedno smo već nekoliko godina, od treće godine faksa, ustvari – nastavila je tiho.

Prinijevši čašu usnama ispila je mali gutljaj i ponovo zašutjela, pogleda uperenog ispred sebe. Sada sam polako počeo percipirati što se događa i iznenađa postao svjestan da mi pokušava nešto objasniti. Nešto kao: „Gospodine, šefe štanda, znam da si gajio nadu prema meni, ali ja sam, nažalost, zauzeta djevojka, a ti si ipak oženjen muškarac.“ Ha, ha, ha, kakav *mise en scène*.

– Mi bismo se uskoro trebali vjenčati i nemam namjeru prevariti svog zaručnika – nastavila je nakon stanke.

Dok se u meni počeo rađati osjećaj dubokog razočaranja, ona se okrenula prema meni i gledajući me u oči završila nedovršenu misao gotovo šapćući.

– Duhovno.

Preokret me tako pogodio da sam najprije ostao bez teksta, zbunjeno promatrajući njeno potpuno smireno lice. Duhovno, što joj to znači duhovno? Mi nismo vodili nikakve filozofske rasprave, pogotovo ne religioznog sadržaja. A onda mi je iznenađa sinulo: budalo, ona se služi semantikom da bi ti konačno shvatio što ona, ustvari, želi. Prestani već jednom biti neodlučan! Sve ovo trajalo je djelić sekunde, ali dovoljno da shvatim koliko sam do sada bio glup i kakva mi se prilika pruža. Tijelo mi je naglo proželo neopisivo uzbuđenje i ushit.

– Ja i ne želim da ga ti prevariš duhovno – uzvratio sam uzimajući slobodnom rukom njenu čašu da bih je zatim pažljivo položio na noćni ormarić.

Lagano sam je privukao sebi u zagrljaj, a ona se prepustila zatvorenih očiju. Usta su nam se spojila i u trenu sam poletio u neslućene visine. Dugačka apstinencija koju sam trpio u zadnje vrijeme stvorila je u meni takvu glad da su sada moja osjetila prosto pomahnitala od nailazećeg užitka. Prestao sam osjećati svoje tijelo, a svijet oko mene pretvorio se u ništavilo dok su me tresli valovi erotskog naboja. Tako uspaljen podvukao sam ruku pod spavaćicu i krenuo

dlanom uz njenu nogu blago je milujući. Njen zagrljaj se naglo učvrstio, a pritisak na usnama pojačao. Ne oklijevajući više dohvatio sam njene prepone i pod prstima osjetio blago ljepljivu vlažnost. Bila je spremna, što se osjećalo kroz titranje svakog dijela njenog uzbuđenog tijela.

– Neću se jebati s tobom bez golduna – šapnula mi je strasno na uho ne popuštajući stisak.

Ova mala sirovost na moj je libido udarila neviđenom snagom. Jezikom sam prodro duboko u nju, do granice naprezanja. Uzvratila je istom mjerom i nakon nekoliko minuta čiste strasti bio sam doveden do ruba.

– Ja nemam! Imaš ti?

– Ne, nemam!

– Onda večeras nema penetracije.

Podigao sam njeno potpuno opušteno tijelo u sjedeći položaj i nježno skinuo spavaćicu. Preda mnom se pojavilo vitko i skladno djevojačko tijelo izražene bjeline, s malim i čvrstim grudima. Bila je savršeno građena. Lagano sam je vratio na ležaj i prebacio noge preko ruba kreveta. Kleknuo sam pored nje na pod šireći joj nježno noge sve dok nisam ugledao njen blago ispupčen venerin brijeg prekriven tek finim, uskim pramenom stidnih dlaka. Vrhom jezika krenuo sam se uspinjati prema vrućoj točki, lagano i nježno, sve dok nisam u podnožju, pod usnama, osjetio slatkast okus njenih sokova, a u glavi snažan ushit i poplavu zadovoljstva.

– Ljubavi, prekinula sam s Matijom – izrekla je u jednom dahu na telefon.

Već sam je dobro poznao da bi me iznenadila ovakva reakcija. Bez uvoda i bez pripreme, u jednoj rečenici izrekla je ono o čemu je, po svoj prilici, razmišljala dugo vremena. Tipično za Helenu.

– I, kako je to primio?

– Mislim da mu još nije sjelo do kraja. Čini mi se da se on još nada da je to samo prolazni hir. Rekla sam mu za tebe i za sve što smo zajedno prošli u proteklih mjesec dana.

– Nadam se da nisi ulazila u detalje.

– Zašto bih? Slušaj, ja Matiju ne mrzim, on je meni jako draga osoba. Problem je u tome što sam se zaljubila u tebe.

U tom trenutku su me prožela dva suprotstavljena osjećaja: ushit što sada jedini imam ovu izvanrednu djevojku, s jedne strane, i izvjesna sućut prema mom dosadašnjem suparniku, s druge strane. U podsvijesti mi se javila slika duboke frustracije koja ga je morala prožimati, a koja se događa svakome koga žena napušta zbog drugog muškarca. Čudno je što mi se to motalo po mislima budući da se stvar nije događala meni; naprotiv. Međutim, mudra izreka kaže: „Ne plašimo se mi naše smrti, nego tuđe.“

– Trebali bismo se što prije opet naći – rekao sam brzo kada mi je ova iznenadna vijest konačno sjela do kraja.

– Naravno. Znaš da će skoro Uskrs.

– Da, za manje od dva tjedna.

– Što misliš o Korčuli?

– Odličan prijedlog, nisam tamo još nikada bio. Kada si točno mislila?

– Od subote pa sve do utorka.

– Hoćeš li ti rezervirati smještaj?

– Mislim da si ti u tome puno spretniji.

Veza s Helenom je odjednom dobila drugu dimenziju. Do sada sam o nama razmišljao samo u prezentu, a onda sam iznenada postao svjestan činjenice da naša veza ima i svoju vrlo izvjesnu budućnost. Sam i neometan u svom uredu počeo sam maštati. Ovo je za mene bila nevjerojatna koinkidencija. Do jučer sam bio gubitnik koji je ostao bez gotovo svega što je godinama stvarao, a sada, doslovno preko noći, postajem sretnikom kojeg želi mlada i lijepa žena. Naravno, bilo je još dosta posla da se raščiste ruševine prošlosti, ali to je u ovom trenutku bio minoran problem.

Probudio sam se rano jer je trebalo obaviti dosta posla prije dolaska ostatka ekipe. Istuširao sam se, obrijao i spustio se u prizemlje na doručak. Rosane još nije bilo. S obzirom na kasnu večeru, nisam bio previše gladan te sam samo popio duplu kavu i pojeo *croissant*.

Još od preksinoć nisam od Helene dobio nijednu poruku, što mi je u početku bilo pomalo i čudno, ali sam na kraju zaključio da to čini iz obzira što sam na putu i prilično zauzet poslom.

Budući da se Rosana niti nakon mog skromnog doručka nije pojavila, uspeo sam se na kat izašavši na vanjski hodnik koji je vodio do njene sobe. Lagano sam pokucao na vrata. Nakon desetak sekundi začuo sam zvuk otključavanja, da bi mi se odmah zatim ukazalo njeno nasmiješeno lice, svježe i nepatvoreno.

– Uđi, molim te – rekla je okrenuvši se i vrativši u krevet pod plahtu.

Ušao sam polako, poput osobe koja se plaši zasjede. Čudan osjećaj krivice me preplavio dok sam sjedao na rub donjeg dijela ležaja. Ona me promatrala ne skidajući osmijeh s lica, ležeći na desnom boku lagano podvitih nogu. Sinoć nakon povratka u hotel imao sam utisak da je željela da dođem kod nje, ali, iako sam bio pod blagim utjecajem alkohola, uspio sam se othrvati napasti i dosta nevjesto sam to otklonio promrmljavši nešto kao: „Sutra nas čeka dosta posla i trebamo se naspavati“. Nije, srećom, ništa rekla i ja sam s očitim olakšanjem šmugnuo na gornji kat odahnuvši iza zatvorenih vrata sobe. Nije da me Rosana nije privlačila. Naprotiv, bila je jako privlačna i za večerom su mi spontano nekoliko puta prostrujale seksualne fantazije. No, grižnja savjesti stalno me opominjala da sam tamo u domovini ostavio jedno biće do kojeg mi je jako stalo. Da nije ispravno nanositi joj nepravdu usprkos činjenici da to nije morala nikad saznati; uostalom, s Rosanom mi to ne bi ni bio prvi put, ali sve je bilo još tako svježe.

– Zar nije bio dogovor u osam na doručku? – upitao sam glumeći strogoću.

– Istina, ali ja nisam uopće gladna – odgovorila je ne skidajući i dalje osmijeh s lica.

– Ne radi se o doručku i jelu, nego o poslu koji nas čeka.

– Priznajem da sam se malo opustila. Ali molim te da malo pomaknemo program. Tako mi je dobro jutros lješkariti, naročito nakon sinoćnje super večere. U mojoj svakodnevnici nemam baš prilike ovako uživati svaki dan.

Što sam mogao reći na ovo? Uostalom i sâm sam nekad bio student.

– OK. Možemo pomaknuti sve za sat. Dovoljno?

– Naravno. Možeš li mi, molim te, natočiti čašu soka.

Ustao sam poslušno i otišao do malog hladnjaka u kojem sam našao načetu bocu s pićem koje je, vjerojatno, kupila jučer dok sam ja bio kod Andreasa. Natočio sam i nijemo je promatrao dok je ispijala tekućinu lagano, praveći kratke stanke između gutljaja.

– Daj, sjedni malo. Ne volim da me neko gleda svisoka.

Sjeo sam ponovo, ovaj put na sredinu kreveta, šutke iščekujući da prihvatim natrag praznu čašu. Kad je konačno ispila do kraja, ispružio sam ruku prema njoj, a ona je, umjesto u moju ruku, spustila praznu čašu na pod da bi me zatim dograbila i snažno povukla prema sebi. Mora da sam imao stvarno komičan izraz na licu dok sam onako, bez otpora, padao prema njenom tijelu jer je u trenutku kada sam se našao na njoj prasnula u glasan smijeh. Čvrsto me obuhvativši rukama oko vrata, držala me je onako preneraženog u stisku, a ja, naravno, nisam pokazivao nikakvu želju izvući se odande. Uspio sam samo tiho šapnuti joj na uho.

– Rosana, znaš da će me Helena ubiti ako sazna.

– A zašto bi saznala? Ti ćeš joj reći?

Nosnice su mi se ispunile zamamnim mirisom njenog tijela, potiskujući savjest i sve ostalo što se moglo suprotstaviti ovom iskonskom porivu. Obuhvatio sam požudno njene pune i sočne usne osjećajući kako mi strast i želja neobuzdano rastu. U prvom trenutku mi se kroz maglu ukazivao Helenin lik stvarajući u meni lagani osjećaj krivnje, ali se vrlo brzo izgubio kada sam osjetio njenu ruku kako mi klizi preponama ispitujući koliko sam napaljen. A bio sam već jako napaljen, do krajnjih granica, i jedina želja u tom trenutku bila mi je da postignem vrhunac.

Ona kao da je to osjetila, odgurnula je moje tijelo od sebe i, prevrnuvši me na leđa, podigla se kleknuvši mi između nogu. Prstima je dohvatila zatvarač na hlačama i energično ga otvorila. Nervoznim pokretima sam otkopčao dugme na vrhu i pomogao joj da se potpuno oslobodim odjeće. Ostavši konačno gol, umirio sam tijelo i zatvorenih očiju ostao ležati u iščekivanju. Nije gubila vrijeme na predigru. Osjetio sam kako me cijelog obuhvaća svojim vlažnim i mekim ustima i kako me ugoda ispunjava punom snagom noseći me poput plivača na dubokom

valu, od dna nezadrživo prema vrhu. Stigao sam tamo vrlo brzo i nikakva volja nije mogla zaustaviti najprije snažan bljesak u mojoj glavi, a zatim rijeku sjemenja koje je ispunilo njena usta. Spontano je zaustavila kretnje čekajući da mi se tijelo potpuno umiri, a zatim sam osjetio kako se podnožje vlaži od djela ispuštene tečnosti. Nisam odmah otvorio oči, a kada sam to konačno, nevoljko, učinio ugledao sam njeno nasmiješeno lice iznad sebe čime mi je nedvosmisleno dala do znanja da je sretna zbog ovog što se upravo dogodilo.

– Odmori se malo – rekla je iznenada skliznuvši s ležaja i ušavši u kupaonicu.

Ostao sam ležati u zatečenom položaju zatvorenih očiju slušajući zvuk vode kako se s njenog tijela slijeva na podnicu tuša. Misli su mi postale bistrije i ispunjene čudnom mješavinom emocija: snažnog tjelesnog zadovoljstva kojeg iz pozadine stalno nagriža zov savjesti. Pokušavao sam ne misliti na Helenu i usmjeriti koncentraciju na posao koji me očekuje tog dana, ali bez uspjeha. U tom laganom košmaru dočeka sam trenutak kada je zvuk tekuće vode naglo prestao i bio zamijenjen kratkim vremenom potpune tišine. I dalje sam ležao u istom položaju, zatvorenih očiju, kada sam začuo otvaranje vrata, a odmah za tim njeno golo tijelo na sebi. Sada je mirisala na svježinu pojačanu ugodnim djelovanjem eteričnog sadržaja gela za tuširanje. Moj ponovo probuđeni libido blokirao je opet bilo kakve moralne skrupule, a požuda se trenutno vratila na velika vrata. Opružila se punom dužinom po meni i uskoro sam na uhu osjetio toplo strujanje njenog glasa.

– Sada je na meni red.

Stajao sam kod ulaza na terasu kada je započela *Mittagspause* i bio gotovo odgurnut od mase koja je krenula zauzimati preostala slobodna mjesta za stolovima. Prije toga sam obišao sve štandove na kojima su hostese imale posla preko glave nudeći izložene proizvode te objašnjavajući usput porijeklo i način prerade. U jednom trenutku pridružila mi se Rosana koja je u međuvremenu s flajerima napravila krug po Alter Platzu.

– Mislim da će nam uskoro ponestati svega, a tek smo krenuli – primijetila je glasno.

– Nema veze. Kad sve potrošimo, zatvaramo i idemo na *party* – uzvratio sam ozbiljno.

– Zar nećemo čekati ekipu iz restorana? – upitala je začuđeno.

– Naravno! Nisi valjda mislila da bismo mogli feštati bez njih?

– Još uvijek, nakon svih tih godina, ne mogu skužiti kada misliš ozbiljno, a kad se zezaš.

– Ha, ha, ha, pazi, molim te, to ja isto mislim za tebe.

Nakon, onog mog razgovora s Helenom između nas se ponovo uspostavio čisto prijateljski odnos. Rosana kao da je osjetila svu ozbiljnost mog položaja, nije više ničim provocirala nježnosti i nastavak je protekao u cjelodnevnom radu i uobičajenom druženju cijele ekipe uz piće na kraju dana, ili noći, što bi bilo primjerenije reći.

Oko šest počelo je veliko pospremanje, a u devet smo svi zadovoljno zaključili da je parada definitivno gotova i jedino nam je još preostalo otići negdje zajedno proslaviti. Pao je dogovor: svi na tuširanje i presvlačenje pa spoj ponovo na trgu u jedanaest. Ekipa iz našeg hotela bila je točna i dok smo čekali ostale iskoristio sam vrijeme za poruku.

„Upravo smo završili s poslom i sada idemo svi zajedno u jednu diskoteku. Sutra navečer sam doma i odmah te zovem. *Je t'aime! Je t'aime! Je t'aime!*“

Telefon za tebe, kao kroz maglu začuo sam Rosanin glas i ugledao slušalicu položenu na jastuk do moje glave.

– Tko je? – upitao sam bunovno dohvativši slušalicu.

– Vlasnik hotela i traži tebe.

– Zašto zove u tvoju sobu? – upitao sam smušeno osjećajući kako me doslovce razbija težak mamurluk.

– Zato što je već skoro podne, a zvali su te već puno puta pa čak i kucali na tvoja vrata. Jedino nas dvoje nismo još dolje u holu.

– Halo – javio sam se nevoljko potpuno osušenih usta s velikim pritiskom u glavi.

– *Herr Direktor*, gospodin Toni vam poručuje da su oni spremni za odlazak i svi su jako zabrinuti za vas.

– Možete mi, molim vas, dati gospodina Tonija na telefon.

– Svakako, *Herr Direktor*.

Instinktivno sam dohvatio mobitel s noćnog ormarića dok sam čekao; nije bilo poruke niti propuštenog poziva.

– Pa gdje si ti, što se to s tobom događa? – začuo se lijeni Tonijev glas u slušalici.

– *Sorry* stari, ali ni sam još ne znam sto posto. Treba mi malo vremena da dođem sebi.

– Dobro, dobro, ništa ne brini, samo polaaaako. Mi smo ovdje spremni i želimo krenuti što prije.

– Trebam li vam ja dolje zbog nečega? – upitao sam plašeći se afirmativnog odgovora.

– Ma neee, samo ti lagano. Htjeli smo samo biti sigurni da si OK. Sinoć si djelovao dosta nabrijano pa sam jutros bio malo zabrinut. Ne brini, mi sada krećemo i vidimo se kod mene kad se vratiš. Povedi i malu ako želiš, he, he, he, sada je to i tako postalo *public*.

Dok sam stajao pod čas toplim, čas hladnim mlazom vode u kupaonici svoje sobe, pokušavajući se kako-tako povratiti u normalu, kroz mozak su mi u bljeskovima prolazile slike i događaji protekle noći.

Taksiji su nas odvezli u jednu diskoteku izvan centra, negdje oko Völkermarkter Strasse, koju smo doslovno opsjeli, a onda je počelo. Najprije pivo za zagrijavanje, zatim vino kao međufaza i na kraju smo završili na teškom alkoholu; čistoj votki *on the rock* koju smo u završnici razblaživali Red Bullom. Ovaj maraton nisu svi uspjeli izdržati. Kako je vrijeme odmicalo, sve više članova naše vesele družine se diskretno povlačilo, dok nas na kraju nije preostalo jedva za jedan taksu. Kad je DJ konačno, uz opće negodovanje, najavio zadnju numeru, morali smo nevoljko napusti podij i dopustiti osoblju da konačno pogasi svjetla. Mene i Rosanu je, nakon razvoženja ostatka ekipe, taksu iskrcao ispred hotela s prošvercanim čašama čiste votke u rukama. Stojeći na nesigurnim nogama, pijano smo nazdravili počecima osvita i spontano završili u njenoj sobi.

Sve do tog trenutka sjećanje me još dobro služilo. Ono, međutim, što se kasnije događalo u njenoj sobi s naporom je ulazilo u moju radnu memoriju,

valjda zato što je bilo daleko od ugodnog, a pogotovo zbog naprasnog, ponovnog buđenja moje savjesti. Pijano smo se riješili odjeće i onda se naizmjenice počeli oralno dražiti, ali bez nekog posebnog uspjeha. Barem što se mene tiče. Na kraju sam, nespretno petljajući, penetrirao u njeno poluzivo tijelo i onda je nastupila prava mora. Nisam nikako mogao postići vrhunac, osjetila su nam bila toliko oduzeta da jednostavno mozak nije percipirao nadražaje poslone iz donjih etaža. Bilo mi je uopće čudno da sam cijelo vrijeme ostao ukrućen i to se, s obzirom na moje stanje, nije uopće smjelo dogoditi. Na kraju sam potpuno iscrpljen prekinuo mučenje i, prevalivši se na bok, zaspao prilično frustriran gorkim osjećajem nemoći.

Put do Ljubljane preko Ljubelja, koji je u ovo doba godine pružao prave idilične prizore, prošao je uglavnom u tišini. Svatko je bio zadubljen u svoje misli. Izbjegavali smo bilo kakav razgovor o sinočnjim događajima i samo bi povremeno pala pokoja riječ, uglavnom bez nekog značaja. U takvom raspoloženju dovezao sam je do stana i gotovo pobjegao nakon: „*Ciao*, vidimo se uskoro. Nazovi kad stigneš... *sorry* za sinoć... sve OK.“

Bilo je prilično kasno kada sam konačno stigao doma. Budući da cijeli dan osim vode nisam ništa stavio u usta, pripremio sam si na brzinu obilnu porciju špageta s najjednostavnijim umakom od maslinovog ulja, češnjaka i čilija, ovog potonjeg u priličnim količinama, čija me toplina smjesta vratila u život.

Obnovljen i sada prilično smiren, dohvatio sam telefon s komode u dnevnom boravku i okrenuo broj.

- Halo – začuo sam njen ugodni glas u slušalici.
- Halo, ljubavi, upravo sam se vratio.
- Doma si? – uslijedilo je pitanje u kojem se osjećala izvjesna napetost.
- Da, u mom dnevnom.

Uslijedila je dugačka stanka prije nego što je u dahu izrekla.

- Znaš, odlučila sam vratiti se Matiji.
-

Laguna je izgledala čarobno kad smo nakon polusatne vožnje parkirali u hladu visokih ladonja; pogotovo okolni brežuljci prekriveni visokom makijom koji okružuju ovaj jedinstveni rezervat i uzgajalište oštriga. Stajali smo nijemo neko vrijeme promatrajući mirnu površinu vode na kojoj se ljuljuškalo nekoliko manjih čamaca prije nego što smo se stepenicama uspjeli na sjenovitu terasu restorana Dioniz. Nije bilo previše gostiju, ali sam ipak inzistirao na stolu koji se nalazio na samom dnu terase, daleko od ostalog svijeta. *Mâitre*, koji me dobro poznao, došao je smjesta do nas s popisom najsvježijih namirnica znajući moje navike i sklonost prema sirovoj hrani. S obzirom na mjesto, za predjelo sam najprije naručio svakome po pola tuceta oštriga, a zatim porciju repova sirovih škampi za nas dvoje. Nakon toga trebao nam je biti pripremljen manji hlap u crvenom umaku, poslužen s domaćim *tagliatellama*, dok smo desert odlučili naručiti kasnije. Vino – svježa malvazija Poletti. Već prvi zalogaj sirovih oštriga najavio je vrhunski doživljaj u ovom izvanrednom prostoru.

– Ne zoveš više Matiju? – prekinuo sam iznenada šutnju aludirajući na jučerašnju maniju da ga naziva gotovo svakog sata.

– Nije potrebno, mislim da se sada malo smirio – odgovorila je blago se osmjehnuvši.

– Rekla si mu da smo spavali u istom krevetu? – uzvratio sam više šaljivo nego ironično jer sam se u tom trenutku zaista osjećao dobro.

– Naravno, ja mu ništa ne skrivam. On sve zna.

– Kao i meni, pretpostavljam. Uvijek sam znao da ćeš se vjenčati s Matijom proseći mene.

Nije odgovorila na moju laganu provokaciju. Primijetila je da nisam više tako jako nabrijan i da se, ustvari, više zezam nego što ozbiljno mislim.

– Ovo je zaista dobar restoran – rekla je nakon što je probala jedan sirovi rep koji sam joj pripremio na komadiću tosta orošenog s nekoliko kapi maslinove spremute. – Jako me podsjeća na Gverovića. On je, doduše, bliži moru i nema naokolo toliko zelenila, ali su mu hrana i poslugi isto tako vrhunski. Slažeš se?

– Donekle. Ali to ne znači da ne bih htio da naš sljedeći susret bude upravo kod njega.

– Zaista, ha, ha, ha, misliš da biste ti i Matija mogli sjediti zajedno za stolom?

– Zašto ne? Ako nas ti malo podučiš, mogli bismo brzo naučiti dijeliti stvari, mislim, osobu. Znaš, nikada nisam iskusio grupni seks. A ti?

– Daj ne budali. Ti si isto toliko posesivan kao i ja. Znaš da to ne bi išlo.

– Znači, to je razlog! Misliš da sam ja u međuvremenu bio s nekom drugom?

– Zar nismo maloprije rekli da nećemo ozbiljne teme – promijenila je brzo smjer podigavši čašu. – Želim da nazdravimo ovom super danu. Hvala ti. Zaista se ponovo dobro osjećam.

Opet me elegantno skinula, ali, iskreno, meni nije uopće bilo žao; šesto čulo mi je nagoviještalo da se nešto događa i da treba samo biti strpljiv. Uzeo sam svoju čašu i kucnuo se gledajući je u lice na koje se vratio izraz zadovoljstva. Kad je stiglo glavno jelo, ponovo sam preuzeo ulogu dobrog domaćina. Dok me ona koncentrirano i šutke promatrala, rezao sam i gnječio tvrdi oklop, vadio ukusni sadržaj i polagao ga na vrh njenog tanjura. Ona bi profinjenim kretnjama dohvaćala hranu i prinosila je ustima takvom elegancijom da me već sam pogled na to uzbuđivao. Bila je to žena stvorena za mene. Nažalost, ja očito nisam ispunjavao sve uvjete.

Desert smo dočekali već blago načeti ispražnjenom bocom malvazije. Ipak, uz *panna cotta* naručio sam Armanov muškat: fino, aromatično poluslatko vino koje je trebalo zaokružiti okus ovog ne previše slatkog jela. Prvu čašu ispili smo istovremeno s posljednjim zalogajima, a dok sam nadolijevao drugu, osjetio sam njenu nogu kako me traži. Nisam bio previše iznenađen. Bila je to najnormalnija reakcija na ovaj doživljaj gdje se sublimirao čarobni prostor i vrhunska gastronomija. Prihvatio sam poziv i prepustio se emociji nastaloj njenim dodirima i opojnom snagom vina. Koliko puta smo to u našoj kratkoj, zajedničkoj povijesti prošli. Koliko puta sam doživio da je vidim napaljenu samo od jednostavnog dodira. Ni sada se nije dogodio izuzetak: sjedila je ispred mene očiju zatvorenih, a usana poluotvorenih od naraslog zadovoljstva.

– Možemo li malo prošetati? – pitala je tiho ne popuštajući pritisak.

– Naravno, dušo, samo ako me pustiš da prije toga platim račun.

Dok sam na blagajni peglao karticu, ona je već stajala u podnožju promatrajući mirnu površinu zaljeva. Kada sam joj prišao, uhvatila me energično ispod ruke i povukla prema obali. Izabrala je jedno sjenovito mjesto na rubu lučice pored šumarka. Tu se iznenada zaustavila, obuhvatila me svojim

dugim rukama bacivši se doslovno na moja usta. Osjetivši poznati djevičanski okus, reagirao sam burno puštajući strasti da me nosi nadoknađujući apstinenciju i proživljeni emotivni stres. Nije me pustila da se previše naslađujem poljupcima, nego me odjednom silovito povukla prema šumarku i nervoznim se koracima stala kretati prema gustišu. Na mjestu s kojeg se više nisu nazirali ni zgrada ni plovila naglo je stala i nastavila ranije prekinuti poljubac. Bio sam već u bolnoj erekciji kada sam podigavši donji rub haljine uronio u njenu pulsirajuću vlažnost. U dva poteza oslobodili smo se lake odjeće i onda sam je okrenuo od sebe. Spontano, presavivši se u struku i zabacivši haljinu sagnula se do poda ostavivši mi prolaz širom otvoren. Penetrirao sam bez oklijevanja osjetivši ugodnu toplinu i snažan poriv da odmah svršim. Osjećaj slatke odmazde samo je još povećavao moje zadovoljstvo, zbog čega sam jedva uspijevaao zaustaviti vrhunac. Potpuno prekinuvši kretnje pustio sam napetosti da se malo umiri, a zatim započeo laganu ritmiku uživajući u pogledu na moju muškost kako ulazi i izlazi iz njene žitke mase. Nisam joj mogao vidjeti lice, ali sam odgovor njenog libida najbolje osjetio kroz dotok nove tečnosti koja je plavila njenu utrobu i na kraju dovela do eksplozije koju nikakvom voljom nisam mogao zaustaviti. Iz mene je isteklo sjemenja kao nikad, vjerujem zbog iskonskog poriva mog tijela da uništi prisutnost ostatka tuđega u mojoj ženki. Stajao sam podignutog pogleda prema krošnjama osjetivši iznenada snažnu potrebu da kriknem i do kraja utišam napetost koja se danima nakupljala u meni.

Pantera Negra

Nije bilo kasno, ali je već padao prvi mrak kada smo ušli na periferiju Santiaga. Nismo imali rezerviran smještaj i nismo uopće imali predstave gdje ćemo ga naći. Doduše, u polumilijunskom gradu nismo očekivali neke veće poteškoće, ali nam je, prije svega, trebala informacija. Dok smo lagano klizili živopisnim ulicama ispunjenim rikšama na triciklu, kočijama s konjskom zapregom i neizbježnim američkim oldtajmerima odjednom se ispred nas pojavio jedan manji park u kojem je bilo prilično svijeta, od kojeg je jedan dobar dio stajao u redu. Ivan je instinktivno skrenuo vozilo i parkirao. U parku je bilo nekoliko kamenih stolova s klupama za sjedenje, od kojih je nekolicina bila slobodna. Zauzeli smo jedan oko kojeg se dio ekipe odmah smjestio, dok smo Ivan, Zlatko i ja ostali stajati. Ulični prodavači su nas istog trena nanjušili te je jedan od njih za manje od minute bio kod nas obraćajući se najprije meni kao najbližem.

– *Tabaco, señor?* Imam izvrsnu Cohibu i Montecristo.

– Ne hvala, već sam kupio – rekao sam automatski da ga se riješim.

– Imam i odličan rum, 7 años, vrlo povoljno.

– Ne, hvala – uzvratio sam ponovo okrenuvši se od njega prema društvu, nadajući se da je shvatio poruku.

– *Y musica cubana?* Imam veliki izbor po dobrim cijenama – nastavio je ne pokazujući namjeru da me ostavi na miru.

Okrenuo sam se ponovo prema njemu i pomalo nervozno mu odgovorio.

– Slušajte, *señor*, ništa mi od toga ne treba, dolazimo iz Havane i sve sam to već nabavio.

U tom trenutku je pored nas prošao jedan visok crni komad, dugačkih, vitkih nogu, koračajući graciozno prema gomili koja je i dalje strpljivo stajala u redu. Ostao sam na par sekundi bez teksta promatrajući ovu iznenadnu ljepotu i onda sam, da bih se konačno riješio ovog napasnika, nastavio prekinutu rečenicu.

– Ali, ako poznaš neku zgodnu djevojku kao što je ova, rado bih je upoznao – izlanuo sam pokazujući glavom u njenom pravcu.

Okrenuo se da bi pogledao na što mislim, a onda je, bez oklijevanja, požurio za komadom. Zaustavio ju je na desetak metara od nas i počeo nešto objašnjavati da bi se zatim s njom vratio do mene. Ostatak društva je otvorenih usta promatrao što se događa. Ja, pogotovo.

– Ovo je *señor* koji bi te želio upoznati – pokazao je prema meni s pobjedničkim izrazom na licu.

– *Mucho gusto, señorita*⁵ – izlanuo sam došavši brzo sebi nakon kratkog stanja iznenađenosti te sam se predstavio.

– Ja sam Giselle – odgovorila je sa smiješkom i pružila mi ruku.

– Istina je što kaže ovaj *señor*, kada sam te ugledao, poželio sam te odmah i upoznati. Jako si lijepa.

– Romario, ja sam Romario – dobacio je prodavač predstavljajući se.

– Hvala, meni je također drago da smo se upoznali – odgovorila je ignorirajući upadicu svog sunarodnjaka. – Dugo ste ovdje?

Prodavač je i dalje stajao uz nju ne skidajući osmijeh.

– Hvala, Romario, dobro si to izveo – rekao sam mu hvatajući djevojku za nadlakticu, u želji da se malo odmaknem ustranu. – Kasnije ću pogledati koje cigare držiš, ali mislim da te sada trebaju moji prijatelji, zbog smještaja.

Kada smo se dovoljno odmaknuli od ostatka društva odgovorio sam joj na pitanje.

– Misliš u Santiagu? Ne, zapravo, došli smo u grad prije sat vremena. Tražimo smještaj pa smo se ovdje zaustavili da se raspitamo. Usput, što ovi ljudi tamo čekaju u redu?

– Sladoled! Ovo mjesto se zove Coppelia La Arboleda i ljudi ovdje dolaze na sladoled. Čekaju u redu da se unutra oslobodi mjesto kako bi sljedeći mogao ući.

– Ti si, pretpostavljam, došla također ovdje na sladoled.

– Točno.

---

⁵ Drago mi je, gospođice.

– Dugo ćeš morati čekati. Ne mogu razumjeti da netko čeka sat vremena u redu da bi pojeo sladoled.

– Ha, ha, ha, naravno da ne razumiješ. I mi na filmovima gledamo kako se u drugim zemljama sladoled prodaje svugdje, pa čak i na ulici. Ali moraš shvatiti da je ovo Kuba. Mi smo se na to navikli, mislim na redove.

– Sama si ovdje?

– Da, prije pola sata sam završila s vježbanjem u Tropicani pa sam se zaželjela pojesti nešto hladno i osvježavajuće.

– Tropicana? Misliš na kabaret Tropicana?

– Da, Tropicana de Santiago.

– Mislio sam da Tropicana postoji samo u Havani.

– Ne! Postoji jedna i ovdje u Santiagu. Bio si tamo u Havani?

– Nisam, ali sam mislio otići kada se vratim. Imat ću vremena dva dana prije leta. Ti radiš tamo kao plesačica, mislim, ovdje u Santiagu?

– Ne još. Trenutno završavam školu plesanja, a zatim ćemo vidjeti. Ako prođem na kraju ispit, onda će me sigurno tamo i zadržati.

– Baš mi je drago da sam upoznao buduću zvijezdu. Imaš li zaručnika?

– Šališ se, ha, ha, ha... ne, nemam još nikoga.

– Znaš, bilo bi mi drago ako bi nam se večeras pridružila. Novi smo ovdje i možda nam možeš pomoći da se ne izgubimo u potrazi.

– U potrazi za čime?

– Mislim na neko dobro mjesto za zabavu. Negdje gdje ima dobre muzike i, naravno, cura. Vidiš da smo sami muškarci.

– Onda vam mogu odmah preporučiti disko u Tropicani. Ima dobru muziku i uvijek je pun.

– A da nam se i ti pridružiš? Najprije ideš s nama na večeru, a onda svi zajedno u disko.

Nije odmah odgovorila. Promatrala me pomalo ozbiljnog lica, ali nasmiješenih očiju, da bi zatim pogledala preko mojih leđa u pravcu ostatka društva.

– Dobro, mislim da je to dobar prijedlog – rekla je vrativši pogled na mene.

– Sjajno! Hvala ti! Idemo im sada to reći.

Kada smo se vratili do ostatka ekipe, Ivan mi je odmah prišao.

– Ovaj mladić – rekao je pokazujući na prodavača – nam je rekao da zna za jedan hotel ovdje u blizini i ponudio se da nas odvede do njega.

– Ivane, ja ne bih u hotel. Ova cura je pristala da izađe večeras sa mnom na večeru, a kasnije u disko. Ako nešto bude od toga, znaš da ne mogu s njom u hotel. Ja bih radije odmah potražio neki privatni smještaj.

– Disko, kažeš. Nadam se da zna neki dobar.

– Naravno. Već mi je rekla da zna jedan gdje ima puno cura.

– Stvarno? To je dobro. Nadam se da ćemo i mi imati sreće. Stvarno je dobar komad. Pričekaj da vidim s tipom za tvoj smještaj.

Odmaknuo se ponovo od mene i vratio do Romarija koji je bio na par koraka udaljen i raspravljao se nešto sa Zlatkom. Nakon dvije minute ponovo je došao k nama.

– U redu je. Rekao mi je da pozna jednu gospođu koja izdaje sobu par ulica od našeg hotela.

Ukrcali smo se svi u vozilo, Giselle sa mnom straga u mom krilu, Romario naprijed stisnut uz vozača i suvozača, i krenuli smo prema kvartu Santa Barbara. Zaustavili smo se ispred *case particular*⁶ gdje me je Romario predstavio gazdarici te je otpratio ostatak ekipe u hotel.

Soba je bila prilično velika, namještena starim stilskim namještajem, a kupaonica se nalazila u hodniku nedaleko od zajedničkog ulaza. Dok sam unosio kofer i osvježio se brzim tuširanjem, Giselle je pričala s gazdaricom u omanjem *patiju*. Taman kada sam završio s oblačenjem čiste odjeće, ekipa se vratila po nas da bismo potom krenuli prema centru i uskoro se našli u restoranu koji je,

---

⁶ privatni smještaj

naravno, preporučio naš sada već službeni vodič Romario. Posjedali smo za jedan od slobodnih stolova smješten ispod stabla s velikom krošnjom i naručili za sve *pollo asado con arroz y frijoles negros*⁷, uz obavezan Bucanero.

Na drugom kaju terase na malom podiju svirao je muški sekstet u sastavu: dvije gitare, kontrabas, klavijature, konga bubnjevi i neizbježni *guiro*. Već nakon četiri dana boravka u ovoj zemlji gdje je glazba kao zrak (ljudi su jednostavno o njoj ovisni i ima je posvuda) mogao sam prepoznati pojedinu popularnu pjesmu, a „Chan Chan“ sam prepoznao već nakon prvih taktova, prije nego što su vokali svojim tipičnim hrapavim glasovima počeli pjevati.

*De Alto Cedro voy para Marcané
Llego a Cueto, voy para Mayarí*

*El cariño que te tengo
No te lo puedo negar
Se me sale la babita
Yo no lo puedo evitar*

*Cuando Juanica y Chan Chan
En el mar cernían arena...*⁸

Naslonio sam se i sklopio na trenutak oči, nastojeći pojačati glazbom potaknute emocije. Odjednom sam osjetio njenu ruku u mojoj i njen blagi stisak. Sve se dobro uklapalo: ovaj afroamerički ritam, ugodan miris hrane koji je dopirao iz kuhinje, topla tropska noć i ova lijepa mlada egzotična djevojka pored mene.

Disko je bio prepun kada smo nešto prije pola noći ušli. Odmah smo uočili puno slobodnih djevojaka koje su u grupama stajale ispijajući piće i pokušavajući voditi kakav-takav razgovor uz glasnu glazbu. Naša grupa bila je smjesta primijećena. Pet slobodnih muškaraca željnih zabave prilika je kakva se ne propušta. Uzvraćeni pogledi, diskretan osmijeh, poneko simpatično dobacivanje i ubrzo smo postali solidna grupa miješanih parova koje je alkohol odmah čvrsto povezao. U jednom trenutku sam osjetio trzaj na ruci. Giselle mi je glavom dala znak da je slijedim. Probijala se kroz rasplesanu gomilu vukući me rukom iza sebe. Uskoro smo se našli na prostranoj terasi koja očito služi

---

⁷ piletina u padeli s rižom i crnim grahom

⁸ Iz Alto Cedra idem za Maracane / stižem u Cueto i nastavljam za Mayare / strast što osjećam za tebe / ja ne mogu da sakrивam / k'o ni želju što mi stvarаш / kada tebe ugledam / kad Juanica i Chan Chan / na pješčanom nađu se žalu...

parovima da se mogu povući u intimu. Našli smo jedno usamljeno mjesto uz samu ogradu do kojeg je dopiralo jedino slabo svjetlo iz prostorije. Njeni bijeli zubi bljesnuli su u ovom polumraku dok me okretala prema sebi u zagrljaj. Bio je to prvi poljubac crne žene u mom životu i djelovao je tako posebno i očaravajuće u ovoj tropskoj noći kao uostalom i sve ugodne stvari koje činimo prvi put. Nije mi više trebao alkohol; bio sam opijen mirisom ove mlade lijepe djevojke koja me doslovno obavila svojim dugim rukama i vitkim tijelom kao da me želi odvojiti i zaštititi od vanjskog utjecaja. Nisam bio svjestan mjesta i vremena. Užitek me prožeo cijelim tijelom i bacio u neku vrstu bestežinskog stanja.

Povratak u Havanu sljedećeg dana dočekao sam s velikim olakšanjem – poput bludnog sina koji se vratio iz čistilišta. Stupivši u užurbani hol Havana Libre, osjetivši njegovu vibraciju potaknutu još i ugodnim zvucima *sona* koji je izvodio standardni band uz bar, smjesta mi se vratilo dobro raspoloženje i nada da će završnica mog prvog posjeta ovoj čuvenoj karipskoj zemlji biti izvanredna. Osjećaj me nije prevario.

Nakon ludo provedene noći u Pico Blancu uz par Cohiba i Ron 7 años otišao sam na spavanje nešto prije zatvaranja lokala. Nisam naišao ni na što meni privlačno pa sam samo ćaskao s nekoliko cura časteći ih pićem i uživajući u dobroj glazbi, radujući se povratku u ovaj dinamičan svijet. Ujutro, nakon kasnog doručka, pronašao sam Zlatka gdje sjedi u holu ispisujući razglednice za obitelj i prijatelje.

– Gdje su ostali? – upitao sam ga onako s nogu.

– Nemam pojma, svatko na svoju stranu – odgovorio je odloživši završenu razglednicu i prihvativši sljedeću.

– Ja mislim otići na Capitolio. Ideš li sa mnom?

– Pa, mogao bih, samo da dovršim pisanje.

Otišao sam do stola gdje je jedna starija crnkinja motala cigare i kupio jednu upravo smotanu. Gospođa mi je uljudno odrezala vrh i pružila upaljač. Vratio sam se za stol i naručio duplu kavu uživajući u bogatim aromama, čekajući da cimer završi pisanje. Pola sata nakon toga uzeli smo taksi ispred hotela i nakon kraće vožnje iskrkali se ispred monumentalne kupole Capitolija. Bila je dnevna špica i oba jednosmjerna pravca bila su doslovno zakrčena vozilima. Pričekali smo zgodan trenutak na malom cestovnom otoku ispunjenom obnovljenim *carro americanima* i onda napravili prijelaz krivudajući između vozila zaustavljenih zbog crvenog svjetla na semaforu. Na drugoj strani okrenuli smo prema Parque Centralu i probijajući se kroz gomilu lagano smo došetali do središnjeg dijela

parka da bismo zatim, prešavši ulicu uz istoimeni hotel, ušetali u ugodnu hladovinu stoljetnih stabala Pasea del Prado. Ovdje je atmosfera inače mnogo opuštenija jer većina ljudi dolazi u šetnju. Između ostalog, na Paseo dolazi i mnogo turista da bi uživali u vizurama kolonijalne povijesti otoka.

Uklonivši se u ovaj lagani tempo počeli smo se spuštati prema zaljevu. Odjednom, negdje na sredini šetališta, učinilo mi se da sam primijetio bljesak zubi jednog mladog zgodnog komada koji je upravo prošao pored nas. Zastao sam i okrenuvši se vidio sam leđa mlade crkinje koja je šetala sa starijom gospođom, po svoj prilici svojom bakom.

– Zlatko, idemo natrag – rekao sam brzo i odmah krenuo u suprotnom smjeru.

Zlatko me slijedio bez pitanja i ubrzo smo se našli poravnati sa ženama koje smo pratili, a zatim prošli toliko da bih mogao vidjeti njihova lica. Ugledao sam zgodno lice mlade djevojke od kojih dvadesetak godina i adrenalin mi je odmah skočio. Nisam mogao ne biti viđen, jer iz ovog položaja nisam mogao djelovati diskretno, a nije bilo ni potrebno jer mi je istog trenutka kada je primijetila moj pogled uputila još jedan nedvosmisleni osmijeh. Instinktivno sam zaokrenuo udesno i zastao ispred njih dvije. Kao da su očekivale manevar, smjesta su se zaustavile.

– *Hola caballeros*, kamo ste se uputili? – upitala je starija gospođa.

– Ožednjeli smo od ove vrućine, a dobro bi nam došlo društvo dvije dame – uzvratio sam bez razmišljanja.

– Lijepo od vas, ovo je moja unuka Odalys – predstavila nam je djevojku.

– Nadam se da gospođica nije nijema – rekao sam to želeći da konverzaciju preuzme ona zbog koje sam i poduzeo ovaj manevar.

– Naravno da nisam – odgovorila je raširivši lice u širok osmijeh – a mogu vam i predložiti jedan dobar bar.

– Samo ako i vas dvije pođete s nama.

– Bit će nam drago – prihvatila je bez razmišljanja. – Ima jedan mali bar kraj Pasea, odmah uz Malecon.

– Onda predlažem da odmah krenemo – rekao sam osjetivši da je žrtva pala.

Uz ležernu konverzaciju krenuli smo u pravcu zaljeva dok nismo na samom dnu šetališta s lijeve strane ugledali naziv Cafeteria Prado. Ušavši, zauzeli smo jedan stol u sredini prostorije i naručili piće.

Bio sam zadovoljan idejom da ću boravak na Kubi završiti ipak u velikom stilu. Odalys nije bila visoka kao Giselle, ali je bila zgodna, vitke figure kakve inače imaju djevojke u tim godinama i – zračila je seksualnošću. Nakon uvodne kurtoazije: tko smo mi, tko su one, što mi radimo na Kubi i do kada ostajemo, što one rade i čime se bave, krenuo sam odmah u postavljanje stvari na svoje mjesto, naročito potaknut načinom na koji me Odalys gledala tijekom predstavljanja.

– Budući da slabo poznajemo Havanu, voljeli bismo posjetiti jedan dobar, tipični restoran, a kasnije i neko mjesto s dobrom muzikom. Odalys, što nam

možeš predložiti? Naravno, bilo bi nam drago da nam se pridružiš, ako nemaš obaveza večeras.

– Je li ti poznata La Bodeguita del Medio?

– Bili smo tamo popiti Mojito zadnji put – odgovorio sam afirmativno.

– Da, ali niste bili u restoranu.

– Ne, nismo.

– Onda trebate tamo obavezno otići. Poslije toga predlažem Habana Café, imaju dobru glazbu i prostor je *cool*.

– Odlično. Mogu li računati da dolaziš s nama?

Nije odgovorila odmah, nego je najprije pogledala prema baki.

Pretpostavljam da joj je ova dala nekakav znak koji nisam uspio uloviti.

– Pa, mislim da bih vam se mogla pridružiti.

– Super – uzvratilo sam veselo – ali sada moramo naći još i društvo za prijatelja. Ne možemo ga ostaviti samog. Slažeš se?

– Naravno, imam par prijateljica i mislim da neće biti nikakav problem da nam se jedna od njih pridruži.

– Odlično, ali mora biti lijepa kao ti da se, ha, ha, ha, moj *amigo* i ja ne posvađamo.

– Nemojte brinuti zbog toga, moje prijateljice su sve zgodne.

– Zlatko, jesi li čuo ovo?

U tom se trenutku Zlatko, koji je cijelo vrijeme šutio, odjednom podigao sa stolice i bez riječi krenuo u suprotnom pravcu. Okrenuo sam se iznenađeno za njim i ugledao ga kako se rukuje s dva mlada zgodna komada za stolom par metara od nas. Cure su bile jako mlade, a jedna me posebno pogodila svojom neobičnom, egzotičnom ljepotom. Zapanjeno sam na trenutak promatrao scenu dok mi moj dobar odgoj nije došapnuo da si ne mogu dozvoliti ignorirati osobe koje sam sâm pozvao u društvo. Okrenuo sam se nevoljko damama i vidno uznemiren nastavio prekinutu konverzaciju. Odalys je potpuno ignorirala činjenicu da nas je Zlatko napustio i u razgovor unijela dodatnu energiju da bi me odvratila od bilo kakve pomisli na društvo iza mene. Ja sam se, naravno, pravio da me ono uopće ne zanima i fingirao sam veliki interes za njenu temu. Malo sam, međutim, od toga razumio, jer mi je kroz svijest stalno prolazila slika djevojke za stolom iza mene čiji mi se lik, bez obzira na to što sam je vidio samo tren, snažno ucrtao u memoriju. U meni se vodila teška borba između dvije jake sile, od kojih je prva, potaknuta snagom libida, stalno vršila pritisak da se okrenem i pogledam što se događa iza mojih leđa i provjerim što je s onim egzotičnim cvijetom. Druga sila, vođena utjecajem moralnog kodeksa, tukla je po mojoj savjesti vrišteći i prijeteći zbog kršenja osnovnih načela lijepog ponašanja. Na koncu su obje pokleknule pod teretom vlastitog pritiska i napravile kompromis. Ispričavši se Odalys što prekidam njeno energično izlaganje o nečemu što uopće nije dopiralo do moje svijesti, okrenuo sam se prema trojki iza mojih leđa.

Zlatko je sada sjedio za njihovim stolom govoreći im nešto vrlo temperamentno i gestikulirajući rukama. Ljepotica je smjesta primijetila moj manevar i podigavši pogled uputila mi je još jedan obarajući smiješak.

– Zlatko, bi li mogao doći da se nešto dogovorimo – doviknuo sam mu ne skidajući pogleda s onog lijepog lica.

Podigao se sa stolice govoreći i dalje usput nešto curama te krenuo prema našem stolu. Kada nam je prišao, pobjednički odraz njegovog lica nagnao me da osjetim kako me snažno prožima val iracionalne ljubomore. Taj nelagodan osjećaj bio je pojačan neizvjesnošću za koju se od dvije cure on odlučio. Nekako sam već polagao pravo na egzotičnu ljepoticu kojoj nisam znao čak ni ime. Pod djelovanjem takvih emocija glas mi je djelovao prilično nervozno.

– Mislim da smo dosta sjedili ovdje, mogli bismo pomalo krenuti prema hotelu.

Za razliku od mene, on je djelovao vrlo opušteno i njegov veseli glas mi je još više podigao nelagodu.

– Slušaj, cimeru, ja sam se upravo dogovorio s curama za večeras. Ako želiš, one su rekly da bi voljele da i ti dođeš.

Kako bih volio da sam u tom trenutku bio obični bezosjećajni gad. Onaj tip mangupa koji ne preza ni od čega za postizanje svog zadovoljstva. Već mi je jedan dio moje podvojene ličnosti počeo šaptati dijabolične stvari kada je onaj drugi, za mene prirodniji, ipak uzeo stvar u svoje ruke. S velikim naporom sam uspio izreći.

– Ma daj, ne mogu biti gad i sada otkantati ovu curu.

Nije odmah odgovorio. Pomalo s nevjericom gledao je u mene ne skidajući osmijeh s lica, da bi zatim mirno primijetio.

– Da, razumijem. Ništa, onda se vidimo sutra. *Señoras* – obratio se ostatku društva za stolom – bilo mi je drago što smo se upoznali. Čuvajte mi prijatelja.

Nisam se ni okrenuo za njime dok se udaljavao. Mozak mi je počeo ubrzano tražiti neko rješenje. Osjećao sam se nesretno poput osobe uhvaćene u zamku i to, da bi paradoks bio veći, one koja je tu zamku postavila sama. Nije mi više bilo ni do čega. Ostati sâm bilo mi je u tom trenutku najbolje rješenje.

– Odalys, ja bih sada trebao otići u hotel. Moram se istuširati, presvući i onda bih oko šest došao po tebe doma – bilo je to prvo što mi je palo na pamet; naivno, naravno, jer je moja namjera bila više nego očita.

– Ako nemaš ništa protiv, rado bih te otpratila do hotela – odgovorila je nakon kratkog razmišljanja gledajući me u lice kao da traži nešto što bi potvrdilo njenu sumnju – tamo u trgovini radi moja prijateljica koju dugo nisam vidjela.

Što sam mogao nego prihvatiti. Baku smo otpratili do obližnje ulice gdje je zajedno živjela njihova višečlana obitelj, a onda sam zaustavio taksi. Kada smo sjeli, istog trenutka sam zaboravio na sve, pogotovo kada sam osjetio njenu ruku u svojoj. Sjedio sam zavaljen uživajući u toplom, senzibilnom stisku koji je pulsirao erotskim nabojem.

Stigavši u hotel, ostavio sam Odalys kod prijateljice, koja je zaista bila tamo, i otišao u sobu. Zlatka, naravno, nije bilo u sobi pa sam se krenuo u miru tuširati. Ostao sam pod vodenim mlazom dugo, sve dok nisam osjetio potpunu opuštenost. Nakon gotovo sat vremena spustio sam se ponovo u prizemlje, kupio jednu svježe zamotanu cigaru i otišao do trgovine. Tamo sam, uz asistenciju prijateljice, kupio bocu ruma i kutiju slatkiša za obitelj, nakon čega smo uzeli taksi i krenuli prema njenom domu.

Ovo je bio drugi put da sam ušao u jedan kubanski dom. Za razliku od prvog, ovdje su stanovali Afrokubanci. Stan je bio u prizemlju jedne od tipičnih trokatnica u srcu Stare Havane u koji se ulazi direktno s ulice. Prostor se nije mnogo razlikovao od onog koji sam vidio kod Karen, jedino što sam u jednom od kutova ugledao nešto nalik na improvizirani oltar na kojem je u centru, malo uzvišen, stajao kip Bogorodice crne puti s malim bjeloputim Isusom u naručju. Podnožje Bogorodice, ogrnute plavim plaštem, bilo je ukrašeno cvijećem, u sredini se nalazila i omanja posuda s kolačima, a s obje strane bile su postavljene i uokvirene slike dvojice katoličkih svetaca, naslonjene na rubove uzvišenja gdje je stajala Bogorodica.

Ušavši, ugledao sam za stolom starijeg čovjeka, očito njenog djeda, dok se baka, koju sam ranije upoznao, nalazila u kuhinji. Odalys mi je u dolasku rekla da su joj roditelji, s mlađim bratom i sestrom, danas u posjetu prijateljima.

– Ovo je moj djed Eliecer – predstavila mi je Odalys starog čovjeka.

– Drago mi je, *señor* – rekao sam stisnuvši pruženu ruku. – Hvala što ste me primili u vaš dom.

– Kod nas je svaki gost dobro došao – uzvratio mi je prijatnim tonom.

– Možete li, molim vas, prije svega zadovoljiti moju znatiželju. Vidim da u kući držite mali oltar. Ja inače potječem iz katoličkog svijeta, ali nisam još nikad vidio nešto slično.

– Da, naravno. Ovo i nije katolički običaj, iako je ikonografije vrlo slična.

– Moram priznati da sam malo zbunjen.

– Razumljivo ako si prvi put na Kubi. Ovaj običaj koji vidiš u našem domu karakterističan je za sve poklonike santerije, koja predstavlja neku vrstu spoja dviju religija. Ali, dopusti da ti to ukratko objasnim. Kada su naši preci dovedeni na Kubu kao robovi, morali su, milom ili silom, prihvatiti katolicizam. Međutim, oni su već imali svoju religiju i božanstva u koja su, naravno, duboko vjerovali. Tako su oni, da bi izbjegli represiju tadašnjih gospodara, jednostavno svojim bogovima i božicama dali imena i likove katoličkih svetaca i nastavili održavati svoje religijske običaje s pratećim ritualima. Naravno da je sve to u početku bilo

tajno jer je Katolička crkva strogo zabranjivala santeriju, pogotovo prinošenje žrtava u našim ritualima.

– Zar je i toga bilo?

– Ne da je bilo, nego mi to prakticiramo i danas.

– I što se prinosi kao žrtva?

– Uglavnom kokoši i golubovi, od manjih životinja, ali često se prinose i veće životinje, poput koza.

– Ovo mi je prvi susret s vašom religijom pa vas moram upitati: zašto prinosite žrtve, mislim, kakav je smisao toga?

– Naša izvorna božanstva se zovu *orishe* i mi vjerujemo da im možemo ugoditi upravo prinosom žrtava, ali isto tako molitvama, glazbom i dobrim vladanjem.

– Zanimljivo, ako izuzmemo žrtvovanja, ostalo su sve obilježja katoličke vjere. A kolači na oltaru: imaju li i oni neko značenje?

– Naravno. Međutim, osim kolača stavljaju se još rum i cigare, a sve zato da bi naša božanstva bila zadovoljna i spremna nam pomoći.

– Zaista? *Señor* Eliecer, vaše vjerovanje mi se već počelo sviđati jer vidim da su vaša božanstva hedonisti poput mene. Mislim da ću se s njima brzo sprijateljiti.

– Nema problema, oni su poput nas skloni dobrim ljudima – završio je retorički da bi zatim dodao malo blažim tonom: – Moja unuka ti se dopada? Znaš, ona je jako dobra djevojka, vrijedna i pametna.

Nisam bio previše iznenađen ovim pitanjem jer sam to podsvjesno i očekivao, ali me ipak malo dirnuo takav izravan način podvođenja. Međutim, ton kojim je to rekao bio je tako mekan. U njemu se osjećala velika ljubav i takva briga za unuku da se nisam mogao ljutiti, a još manje osjećati neugodnost.

– Odalys je krasna djevojka i jako mi se sviđa – odgovorio sam ljubazno – a vidim da potječe iz dobre obitelji.

– Sve sam čula – pojavila se Odalys iznenada iz susjedne prostorije s velikim osmijehom na usnama – možemo krenuti, ja sam spremna.

Preobukla se u uski jeans i bijelu košulju priljubljenu uz tijelo, što je jako istaknulo njene skladne obline. U preponama sam odmah osjetio lagani pritisak.

– Dobro se zabavite – rekla nam je baka na odlasku, dok je djed stajao uz nju šutke dijeleći njene želje.

Nakon kraće vožnje izašli smo u parku Habanero. Primila me za ruku i uskoro smo se našli najprije na meni već poznatoj Plazi de la Catedral da bismo odmah zatim, skrenuvši u prvu ulicu desno, na pročelju jedne od zgrada u nizu ugledali natpis La Bodeguita del Medio. Ovo kultno mjesto poznato je širom globusa i ono već ima svoje inačice u mnogim gradovima diljem svijeta. Osim toga, zaklinju se da je jedan od najpoznatijih koktela Mojito upravo ovdje izmišljen i malo je turista koji posjete Havanu a da barem jednom ne svrate ovdje da bi uz muziku i piće osjetili pravu kubansku vibru. Ja sam večeras trebao otkriti još i kakva je kuhinja ovdje.

– Manuel, moj rođak – predstavila mi je visokog mršavog čovjeka srednje dobi koji nam je prišao čim smo ušli u omanju prostoriju u prizemlju.

– Dobro došli u Bodeguitu, *señor*. Odalys me nazvala pa sam vam rezervirao jedan stol jer je večeras prava navala ovdje.

– Hvala vam. Sretan sam što mogu biti gost u ovako poznatom mjestu.

– Nadam se da znate da ovdje služimo izvornu kubansku hranu. Izvolite se smjestiti – rekao je pokazujući nam stol za dvoje smješten uza zid s mnogobrojnim potpisima i porukama na svim jezicima svijeta.

– Ti izgleda imaš svugdje nekog poznatog – primijetio sam dok smo sjedali za stol.

– Ne baš. Slučajno je ispalo danas u hotelu i ovdje u Bodeguiti. Dopuštaš li da ja naručim hranu za oboje?

– Naravno. Nisam ni mislio drugačije.

– Onda, jeste li izabrali? – upitao je Manuel pojavivši se iznenada kod stola.

– *Si, primo*⁹, odlučili smo se za: *pernil de puerco asado, arroz blanco, yuca con mojo y tostones*¹⁰.

---

⁹ rođak, bratić

¹⁰ svinjska koljenica u padeli, riža, pirjana juka i pržene banane

- Odličan izbor, *prima*. Za piće?
- Bucanero za oboje. Slažeš li se? – rekla je pogledavši prema meni.
- Bucanero je u redu – uzvratio sam – ali bih prije ipak popio jedan Mojito.
- *Si señor*, odmah, *señor*.

Jela koja smo dobili bila su tradicionalni *criollo* specijaliteti otoka. Bila su jednostavna, ali ukusna, a za mene još i egzotična, budući da sam tek dolaskom na Kubu prvi put u životu probao juku i pržene banane. Odalys se maksimalno trudila da nam bude ugodno i zabavno: pričala mi je o svom djetinjstvu provedenom ovdje u Havani i svoj ljepoti opuštenog života, ali i teškoćama na koje nailazi prosječni Kubanac u komunističkom uređenju pod stalnim embargom i šikaniranjem bogatog susjeda. Vrijeme nam je zaista brzo prolazilo i kada sam na kraju večeri zapalio i dovršio jedan Esplendidos, već je prošlo jedanaest.

Račun sam platio uz pristojnu napojnicu, nakon čega smo u Habaneru ponovo uzeli taksi, ovaj put otvoreni *coco*. Vozeći se Maleconom prema Vedadu uživao sam u izazvanom propuhu jer je večer bila mirna i topla, bez daška vjetra. Uz kamenu ogradu ove čuvene promenade nizale su se skupine ljudi koji su izašli da se kako-tako osvježe pred spavanje na rivi dugoj desetak kilometara. Nakon par kilometara ugledao sam s lijeve strane prostrani trg ispunjen mnoštvom mladih ljudi, a u pozadini se uzdizala neobična visoka građevina nalik na grupu visokih tornjeva priljubljenih jedan uz drugi. Zdanje se bitno razlikovalo od ostalih, mnogo nižih, u okolici pa sam znatiželjno upitao Odalys.

- Kakva je to zgrada?
- To je mjesto kamo idemo, hotel Cohiba. Tamo se nalazi Habana Café.
- Zaista? Sada razumijem i ovu arhitekturu: podsjeća na svežanj cigara, zar ne?
- Nisam nikada razmišljala o tome. Moguće.
- Bez obzira, sviđa mi se naziv hotela. Nadam se da nije samo radi forme i da unutra imaju koju cigaru za mene.

Taksi je, prešavši skroz na lijevu stranu ceste, pričekao slobodan prolaz i uskoro je zastao ispred ulaza u hotel gdje su dvije livrirane osobe bile prilično zauzete bez obzira na kasno doba. Izašavši krenuo sam prema ulazu, ali me Odalys energično povukla na drugu stranu uhvativši me za ruku.

– Ne tuda. U klub se ne ulazi preko recepcije.

Produžili smo lijevom vanjskom stranom i nakon dvadesetak metara došli do ulaza ispred kojeg su stajala dva zaštitara u crnoj odjeći koja su nas ljubazno propustila na malu recepciju gdje se prodaju ulaznice. Ušavši unutra bio sam ugodno iznenađen prostorom: na samom početku ugledao sam parkirani žuti kabriolet marke Chevrolet iz pedesetih, a malo dalje iznad njega omanji četverosjedni avion kompanije Cubana, također iz tog vremena. Prostrana pozornica na desnoj strani bila je ispunjena plesačima, a gotovo svi stolovi u parteru ispod nje, kao i na uzvišenju pored dugačkog bara, bili su zauzeti. Hostesa na ulazu odvela nas je na drugu stranu sale gdje nas je smjestila za valjda jedini slobodan stol, odmah pored još jednog izloženog automobila, ovog puta marke Buick.

– Idemo plesati – doviknula mi je Odalys nadglasavajući glasnu glazbu nakon što smo naručili piće.

Ne čekajući moj pristanak uhvatila me za ruku i povela na uzvišenje tražeći u gomili malo slobodnog prostora. DJ je puštao salsu i nakon što smo se uspjeli instalirati, Odalys je ozarena lica počela plesati u ritmu, najprije sama, da bi odmah zatim dohvatila moju ruku navlačeći me da je pratim. Uskoro je i mene obuzeo ritam. Počeo sam se opuštenu i zadovoljno gibati, uživajući istovremeno u pogledu na zgodnu partnericu i bacajući povremeno poglede na gomilu sretnih lica oko sebe.

Odjednom sam na drugoj strani podija ugledao poznato lice. Bio je to Zlatko koji je plesao s jednom od cura – onom manje zgodnom. Istovremeno je i on primijetio mene te se počeo probijati kroz gomilu.

– Pazi kakva slučajnost, kako to da ste se vas dvoje odlučili doći baš ovdje? – povikao sam mu na uho pokušavajući nadglasati glazbu.

– Iznenađenje, zar ne – uzvratio je prislonivši mi, također, usta uz uho – ali to nije sve, i ona druga je ovdje i stalno pita za tebe – završio je rastegnuvši usta u široki osmijeh.

S Giselle sam se čuo nekoliko puta i uvijek bi mi dala do znanja da se raduje mojim pozivima. Moj *macho* ponos bi tada uzletio visoko jer to mi je davalo dodatnu energiju, kako radnu tako i životnu. Oduševljenje bi mi možda bilo i veće da me nije stalno pritiskao neki čudan osjećaj u vezi s onom drugom ljepoticom. Nažalost, uspio sam je u međuvremenu dobiti svega dva puta. Tada bi uvijek bila užurbana zbog nekakvih obaveza i ni blizu nježna u razgovoru kao

što sam navikao od nje na Kubi. Nakon toga je otišla na kampiranje mjesec dana i onda joj se izgubio svaki trag. To me jako uznemiravalo jer su moja sjećanja na nju bila još vrlo svježja: na njenu vedrinu i smijeh, njeno lijepo lice dok mi pada u naručje u Habana Caféu, šaputanje da je sretna zbog moje odluke da budemo zajedno, njene djevičanske obline i iskazanu strast u sobi njene rođake pred moj odlazak s Kube.

Dohvatio sam telefon i nazvao po ne znam koji put.

– *Hola* – zabrujao je u slušalici njen veseli glas.

Bio sam malo zatečen jer sam, s obzirom na posljednja iskustva, očekivao glas njene majke. Brzo sam se sabrao i uzvratilo najnježnije što sam mogao.

– *Hola, mi amor*. Kako si?

Uslijedila je mala stanka prije nego što je odgovorila.

– Dobro sam, hvala. Kako si ti? – uzvratila je kurtoaziju.

U njenom glasu nije bilo nimalo topline. Naprotiv, osjetila se izvjesna doza suzdržanosti i razočaranja.

– Nisi me očekivala, zar ne?

Ponovo nije odmah odgovorila. Očito je razmišljala što će mi reći.

– Ne! Iskreno, iznenadio me malo tvoj poziv.

– Očekivala si nekog drugog umjesto mene?

– Ne. Zašto me to pitaš? – izrekla je to temperamentno, ali ne i uvjerljivo.

– Zato što te pokušavam dobiti već neko vrijeme, a tvoja mama mi nikada nije mogla reći kada ćeš biti doma da prihvatiš moj poziv.

Nije odmah odgovorila. Uslijedio je kraći period tišine, poput prekinute veze, ali sam znao da je tamo i da razmišlja što će mi reći.

– Strašno mi je žao. Kada sam se vratila s kampiranja, bila sam jako zauzeta teatro i nisam gotovo nikad bila kod kuće.

– To znam jer sam te nazivao nekoliko puta. Ali, zar nisi rekla da radiš samo na jednoj predstavi?

– Mislim da to nisam rekla – prekinula me temperamentno i gotovo ljutito. – Ali, bez obzira na to, i ja sam u početku mislila da se stvarno radi samo o jednoj.

– I onda si se zaljubila u glavnog glumca! – sada sam joj ja uletio u rečenicu.

Nastupila je opet, sada malo duža, stanka. Imao sam osjećaj da nije očekivala da ću biti tako izravan. Uistinu, nisam ni ja htio biti takav u početku, ali sam u podsvijesti stalno osjećao da se nešto događa i sve je ukazivalo na to da je u điru, kako u literaturi vole nazivati, ljubavni trokut.

– Rekla ti je moja mama, zar ne?

– Yadira, ja imam dovoljno životnog iskustva da to i sam mogu shvatiti.

– I zašto si onda nazvao?

– Htio sam to čuti od tebe. Da mi ti to kažeš. Kao što si mi jednom uzbuđeno šaputala na uho da si sretna što sam zbog tebe otkačio Odalys.

Opet je uslijedila duža stanka prije nego što mi je glasom punim krivice uzvratila.

– Moram ti reći da mi je strašno žao zbog toga, ali ne mogu protiv svojih osjećaja.

Bio sam uvjeren da misli iskreno.

Bilo je oko šest popodne kada je Air Franceov Boeing sletio u Havanu. Put je iz Venecije trajao oko petnaest sati, s time da sam u Parizu na Charlesu de Gaulleu čekao na korespondentni let nešto manje od dva sata. Prelet Atlantika bio je ugodan, a *catering*, očekivano, dobar.

Na imigraciji je bila uobičajena gnjavaža, a i na kofer sam trebao ponovo čekati prilično dugo, no pola sata nakon slijetanja uspio sam izaći iz iskrcajnog prostora u čekaonicu ispunjenu ljudima koji su čekali putnike. Osvrnulo sam se oko sebe šarajući pogledom po gomili sve dok nisam u rukama jedne osobe zamijetio bijeli karton s mojim imenom. Bio je to vozač kojeg je hotel poslao po mene i par minuta nakon toga vozili sam se mračnim predgrađem Havane.

Ovaj put sam rezervirao sobu u hotelu Cohiba, koji mi je ostao u dobrom sjećanju za mog zadnjeg boravka, a osim toga, nosio je ime najpoznatijih cigara na svijetu što je, naravno, također utjecalo na moj odabir. Dobio sam sobu na sedmom katu i odmah sam, nakon što mi je dostavljen kofer sa stvarima, obavio jedno dugačko tuširanje pustivši da mi mlaka voda postupno ukloni posljedice dugog putovanja. Sat vremena kasnije preporođen sam se spustio u impresivan hol hotela u potrazi za onim što mi je, nakon cura, donosilo najviše užitka na Kubi. Obratio sam se *bellmanu*, a ovaj me ljubazno uputio na prvi kat. Slijedeći njegove upute popeo sam se pokretnim stepenicama i uskoro ušetao u El Relicario, prvo od dva mjesta za koja sam dobio preporuku. Nakon kratke rasprave starija gospođa koja je radila za barom odvela me do malog *humidora* u kojem se nalazila jedna skromnija kolekcija najpoznatijih brendova. Odmah me upozorila da u Casa del Habano postoji puno bolja ponuda, a da mi ona ovdje može ponuditi izvrsne koktele i rum. Poslušao sam savjet i otišao na suprotnu stranu gdje sam odmah do ulaza u glavni restoran ugledao naziv lokala koji sam tražio. Unutra sam došao na svoje. Barmen me ljubazno uveo u njihov *walk-in-humidor* gdje su bili uredno naslagani svi mogući brendovi i sve dimenzije ovog smeđeg kubanskog zlata. Trideset četiri naslova s dvjesto četrdeset vrsta

ukupno, kako mi je objasnio ljubazni domaćin, dovoljno da čovjeka zadrži unutra nekoliko sati samo u razgledavanju. Cijene su bile nešto malo niže nego u europskim *cigar shopovima*, ali ipak još uvijek previsoke. Imao sam namjeru kupiti jedan ili eventualno dva komada za tu večer, a sljedeći dan nabaviti veću količinu kod uličnih prodavača, gdje je cijena bila i do dvadeset puta niža. Dok sam se dvoumio između jedne Cohibe i H. Upmanna, upitao sam barmena imaju li i oni u hotelu osobu koja na licu mjesta mota cigare. Ljubazno me izveo iz *humidora* i pokazao na dio prostorije koji, zbog staklene vitrine, ranije nisam primijetio. Za radnim stolom ispunjenom listovima duhana sjedila je mlađa djevojka zaokupljena obrezivanjem vrhova upravo završenog komada. Bez mnogo razmišljanja kupio sam od nje dva primjerka i tako opskrbljen vratio se u El Relicario.

Tamo je i dalje bilo mirno. Dva starija čovjeka igrala su biljar, a jedan mlađi par uživao je u koktelima koje je pripremila simpatična gospođa za barom. Nasmiješila mi se ljubazno kada je vidjela da ulazim. Sjeo sam za barsku stolicu i naručio jedan 7 Años. Ugledavši cigare koje sam stavio ispred sebe na pult, bez riječi mi je dodala giljotinu i kutiju s *long size* šibicama. Par minuta kasnije uvlačio sam aromatični dim uz povremeni gutljaj ruma pojačavajući okus duhana. Bit će da mi je izraz lica odražavao pravo blaženstvo jer mi se gospođa ponovo obratila.

– Vidim da uživate u cigarama. Prvi put ste na Kubi?

– Ne, ovo mi je drugi put, ali sigurno ne i zadnji.

– Sviđa vam se, vidim. Ovdje ste s obitelji?

– Ne, ja sam *single*.

– S prijateljima ili sam?

– Soliram. Svi moji prijatelji ili rade ili ih supruge ne puštaju sa mnom na Kubu.

– Ha, ha, ha, zaista? Pa Kuba nije opasna zemlja. Barem smo poznati po tome da se turistu ne smije ništa loše dogoditi kod nas. Kazne za krađu ili ozljeđivanje turista ovdje su drastične.

– Zaista, a koliko se dobije za povredu srca?

– Srca, kažete? Ha, ha, ha, Castro nažalost nije za to predvidio ništa.

Njemu se to sigurno nije nikada dogodilo. Dapače.

Zastala je malo prije nego što će mi začuđeno uputiti pitanje.

– Nemojte mi reći da ste vi imali takav peh?

– Nažalost da. Kada sam zadnji put bio ovdje, upoznao sam jednu divnu djevojku koja mi je obećala vjernost. A onda, kada sam otišao, u kratko vrijeme je pronašla drugog.

– I sada ste došli ovdje da je pronađete ili da potražite novu priliku?

– Ovo drugo, *señora*, ovo drugo. Ja sam već odavno shvatio da žena na ovom planetu ima više od tri milijarde pa je definitivno glupo željeti jednu, a pogotovo ne onu koja tebe ne želi.

– Veoma mudro, *señor*. Nisam, doduše, još nikada čula za ovu mudrost, ali moram priznati da je dobra. Mogu li vam u tom smislu nešto predložiti? – upitala je sada tišim glasom.

– Naravno, pogotovo ako paše uz ovaj rum i cigaru.

– To sigurno, ha, ha, ha... mislim da je čak i neizbježno.

– Pa što onda čekate? Već sam postao nestrpljiv.

– Pričekajte malo, molim vas. Morala bih, najprije, obaviti jedan telefonski razgovor.

Udaljila se na nekoliko koraka, dohvatila telefon koji je bio postavljen uz kasu, okrenula je broj i nedugo zatim započela razgovor na tipično temperamentan kubanski način tako da nisam uspio razumjeti ni riječi. Vratio sam se svom užitku i uskoro ponovo utonuo u blaženstvo izazvano snažnom kontrakcijom alkohola i nikotina.

– *Señor* – prekinula je iznenada moju hedonističku nirvanu – sada vam mogu reći na što sam mislila.

– Pozorno slušam, *señora* – rekao sam lijenim glasom otvorivši oči.

– U mom susjedstvu živi jedna mlada i zgodna djevojka koja inače još studira ovdje na havanskom sveučilištu. Ona mi je prije par dana rekla da bi voljela upoznati finu i obrazovanu osobu poput vas. Sada sam joj telefonirala i rekla da sam upravo upoznala jednu i pitala je da li je još uvijek zainteresirana za takav susret. Njen odgovor je da!

U trenu sam postao vrlo koncentriran na razgovor.

– Je li lijepa?

– Vrlo lijepa – odgovorila je veselo shvativši da sam zainteresiran i da nije krivo procijenila. Uostalom, ona želi s vama samo popiti piće i malo popričati. Nadam se da nećete odbiti društvo lijepe žene.

– Zar vam ja ličim na gaya?

– Ha, ha, ha, nikako. Da tako mislim, ne bih vam nikada to predložila.

– Ako je još vesela i ljubazna kao vi, onda naravno pristajem. Kada bih je mogao vidjeti?

– Kad god hoćete. Ona je slobodna i večeras, ako vi niste previše umorni od puta.

Kako netko može ne voljeti ovu zemlju.

– Ne, ni najmanje. Poslije ovoga bih htio otići negdje na večeru. Po svojoj prilici u jedan od vaših restorana. Vaša prijateljica mi se može pridružiti ako želi.

– Odličan prijedlog, dok vi završite cigaru, ona će već sigurno biti ovdje. Mi stanujemo tu na Vedadu, svega nekoliko blokova dalje.

Eviva Cuba, vrištalo je u meni dok sam nastavio uvlačiti aromatični dim uživajući u iščekivanju nečega lijepog i uzbudljivog. Za to vrijeme moja je

simpatična podvodačica obavila još jedan telefonski razgovor nakon kojeg mi je samo mahnula glavom potvrđujući dogovor. Utonuo sam u neku vrstu polusna ili bolje reći laganog transa jer sam prestao percipirati okolinu i vrijeme, bez obzira na to što se u međuvremenu lokal napunio ljudima i što je postalo dosta dinamično. Sjedio sam za barom i promatrao kako moja domaćica leti s jednog kraja na drugi vrijedno poslužujući pristigle goste koji su uglavnom naručivali koktele. Nije više imala vremena razgovarati sa mnom, ali meni je to i odgovaralo jer me nikotin u sprezi s alkoholom malo stonirao i bilo mi je sasvim dobro biti sam i neometan u svom užitku.

– *Hola* – začuo sam iznenada topao ženski glas koji me vratio u stvarnost.

Okrenuvši se polukružno vidio sam pored mene mlado nasmiješeno lice zgodne brinete.

– *Yo soi Isabel*¹¹ – rekla je veselim glasom pružajući mi ruku.

---

¹¹ Ja sam Isabel.

Bilo je skoro podne kada me probudio naručeni alarm s recepcije. Vratio sam se negdje oko šest ujutro nakon burno provedene prve noći na otoku. Valjda mi je to bilo zapisano: da moram po dolasku odmah zaružiti. Od blagog mamurluka osjećao sam lagani pritisak u glavi, što nije bilo ništa čudno nakon onolikog alkohola i nikotina. No, bez obzira na to, osjećao sam se jako dobro i poletno budući da mi je libido još vrištao od zadovoljstva.

Nakon lagane večere u hotelskom restoranu La Piazza, gdje smo uz bocu chiantija oboje uživali u prvim trenucima upoznavanja, prešutno smo zaključili da si pašemo i spustili smo se kat niže u Habana Café. Zatekli smo zaista vruću atmosferu i odmah se bacili na podij među gomilu koja se temperamentno gibala u zaraznom ritmu salse. Isabel se priljubila uz moje tijelo ostavši u tom položaju cijelo vrijeme, ne odmičući niti milimetra. Kroz tkaninu sam osjetio njeno čvrsto, nabrijano tijelo kako traži moju vruću zonu i priroda je reagirala odmah obilnim bujanjem koje se cijelu noć više nije smirivalo. Izgubio sam predstavu o vremenu i postao sam svjestan okoline tek kada smo se u sitne sate našli ispred *case particular* jedne njezine prijateljice u blizini hotela. Isabel nije posjedovala onu nježnu ljepotu kakvu sam volio kod djevojaka, ali je bila vrlo temperamentna i nadarena.

Spustio sam se posebnim liftom direktno na bazen i skočivši u vodu odmah sam osjetio da mi se vraćaju snaga i svježina. Plivao sam petnaestak minuta, a onda sjeo za jedan stol uz samu vodu i naručio si ručak. Sat vremena nakon toga sjedio sam u lobi-baru Gran Añejo ispijajući duplu kavu uz jedan H. Upmann. Nešto iza dva ugledao sam Giselle kako mi se približava u pratnji jedne muške osobe.

– *Hola, mi amor* – rekla mi je uz blagi poljubac u obraz – ovo je moj tata Wilson.

U tom trenutku nam je prišao jedan od konobara.

– Oprostite – obratio se meni – ima vani jedna osoba koja želi da vas vidi.

Dasha mi je bila najavljena kao žena u kasnim dvadesetim, udana za starijeg muškarca, inženjera iz Beograda, kojeg je upoznala za vrijeme njegovog privremenog rada na Kubi. Po pričanju, trebala je biti majka barem jednog djeteta pa sam, s obzirom na dosadašnje iskustvo, očekivao gojaznu osobu s prilično širokim bokovima.

Bio sam ugodno iznenađen kada sam ispred sebe ugledao zgodnu mulatkinju, utegnutu u uski jeans s potpuno nevidljivim posljedicama majčinstva ili pogrešne ishrane. Na licu je imala širok osmijeh koji je svijetu pokazivao dva reda super bijelih i potpuno zdravih zuba. Do sada smo komunicirali jedino putem maila, tako da me malo iznenadio njen duboki alt koji je bio disonantan u odnosu na vrlo ženstvenu pojavu.

– *Hola, yo soy Dasha.*

– *Hola, encantado. Espero que tu hables idioma croata.*¹²

– Ha, ha, ha... govorim, naravno, ali pre bih rekla da govorim srpski. Ti zaboravljaš gde si? Konačno, imali smo i neko dopisivanje, zar ne?

– Da, ali mogao je i netko drugi pisati poruke za tebe.

– Ah, to ne. Ja sama pišem mailove. To je moja lična stvar.

– Hvala što si mi odlučila pomoći. Jako mi je stalo da dovedem Giselle.

– Koliko mogu, pomoći ću sigurno. Ali zar ne bi bilo bolje da sednemo negde pa da lepo popričamo?

– Naravno. Oprosti mi na nesmotrenosti. Jesi li za večeru? Pomalo sam i gladan. Ja častim, to se podrazumijeva.

– Pa, nisam baš planirala, ali ako tebi paše, onda može. Gde si mislio da jedeš, ovde u hotelu?

– Ma nikako ovdje. Kada sam već u Beogradu, onda bih htio otići do Skadarlije. Svi mi preporučuju Tri šešira.

– Dobar izbor. Nisam dugo bila u tom lokalima.

Bio je početak večeri pa smo bez problema dobili jednu četvorku u ovom kulturnom restoranu koji se u svojoj knjizi gostiju hvali da je, uz španjolskog kralja, ugostio i neke poznate svjetske političare poput Georgea Busha, Pertinija, Willyja Brandta. Ambijent je ovdje autentično rustikalan i topao, a osoblje poslovično ljubazno, uz uobičajenu dozu otmjene nadmenosti.

Naručili smo za početak malo lepinja s kajmakom i urnebes salatom te gibanicu, što je trebalo prekratiti vrijeme dok se priprema glavno jelo. Ja sam za kasnije naručio biftek Tri šešira, a Dasha miješano meso. Nakon poduže rasprave s konobarom odlučio sam se za bocu cabernet sauvignona makedonske vinarije Popova Kula. Nisam poznavao ovu marku, ali me privuklo to što je vino prošlo hrastovinu, što mi je davalo kakvu-takvu garanciju da se radi o dobroj kući.

Predjelo je odmah došlo za stol, istovremeno s vinom, a nakon kraćeg ćaskanja, uz grickanje zaista ukusnih i, meni, neuobičajenih namirnica, stigla su dva tanjura bogato ispunjena mesom i prilozima. Vino je bilo isto kvalitetno i dobro strukturirano pa se odlično sljubljivalo s biftekom, posluženim u umaku od papra. Negdje pred kraj jela, kada smo se već počeli pomalo mučiti s obiljem na tanjuru, kao po komandi došetao je do našeg stola orkestar.

---

¹² Hola, drago mi je. Nadam se da govoriš hrvatski.

– Imate li možda neku želju? – upitao nas je šef orkestra sa širokim osmijehom na licu.

– Gospođa je Kubanka pa možda nešto iz tih krajeva – rekao sam očekujući da će ga takva narudžba malo zbuniti.

Zbunjen sam ostao, međutim, ja jer je, dobacivši tiho ostalima tonalitet, počeo svirati poznate taktove jednog, ne doduše kubanskog, već meksičkog evergrina. Dasha ih je u početku također iznenađeno promatrala, a kada je došao refren, zapjevala je s njima.

*Ay, ay, ay, ay,
Canta y no llores,
Porque cantando se alegran,
Cielito lindo, los corazones.*¹³

Odjednom, osjetio sam njenu nogu kako se lagano naslanja na moju. Instinktivno sam je povukao misleći da ju je, zanjeta pjevanjem, zamijenila za nogu stola. Odmah nakon toga ponovo sam je osjetio na sebi, ovaj put malo snažnije, što je trebalo značiti da sve to nije bila slučajnost. Nisam se više povukao, nego sam ostao nepokretan i pomalo zbunjen jer se sve događalo previše brzo... i neočekivano. Kada je pjesma završila, odmaknuo sam se malo ustranu da dohvatim novčanik iz stražnjeg džepa. Šef orkestra je spremno prihvatio pruženu novčanicu i, očito zadovoljan, upitao je širokog osmijeha.

– Imate li još koju želju?

– Ne, hvala – odgovorio sam želeći da nas ostave same.

– Nema šanse, gospodine. Vi ste to već platili, a mi pare ne vraćamo.

– Ah, tako znači. Iskreno, ja nemam pojma koliko se plaća pjesma. U svakom slučaju, vi mi ništa ne dugujete.

– Po govoru računam da ste iz Hrvatske. Odakle, ako smem da pitam? – nastavio je odlučan da nas ipak ne otkaći tako lako.

– Iz Maritere. Zna li gdje je to?

– Kako ne bih znao. Ja sam tamo jednom i svirao, pre dosta vremena. Ne umemo ništa iz vašeg kraja, ali možemo „Cesaricu“ ako vam je na volju.

Nisam imao izbora nego da mu potvrdim i prepustim se njihovom entuzijazmu. Sada su se još više približili stolu i doslovno nam svirali na uho. Dasha je na refrenu zatvorila oči, a ispod stola ponovo potražila moju nogu. Više nisam bio zbunjen i prepustio sam se dodirima i onom: neka stvari idu svojim tijekom. Bilo mi je lijepo osjećati libido ove nepoznate žene koju sam vidio prvi put u životu. Adrenalin uzrokovan neočekivanim događajem, a i mogućom opasnosti od bijesa prevarenog muža, pomiješan s erotskim očekivanjem, pobudili su u meni snažan ushit.

---

¹³ Aj, aj, aj, aj, / pjevaj ne plači, / jer pjesmom ćeš svojom usrećiti srce / tvoje lijepe dragane.

Bilo je blizu jedan ujutro kada smo, nakon nekoliko popijenih votki na splavima, završili u mojoj sobi. Njen telefon nije cijelu večer zazvonio nijednom, a niti ju je itko potražio u hotelu; pogotovo ne nekakav furiozni muž. Što je rekla doma kada je izašla naći se sa mnom i kako je uspjela ostati cijelo vrijeme neometana, nisam znao, a nije me, iskreno, niti zanimalo. Jednostavno, to nije bio moj problem.

Sodoma i Gomora

Na Suvarnabhumi International Airportu još je sve mirisalo na novo kada sam nakon brze imigracijske formalnosti ušao u vebni iskrcajni prostor. Poslije relativno niskih svodova bečkog aerodroma, gdje je sve svedeno na racionalne i proračunate dimenzije, ova raskošna građevina, moderna i prozirna, bila je pravo osvježenje. Na velikom ekranu pronašao sam terminal za preuzimanje prtljage i već sam nakon par minuta ugledao moj kofer kako izranja iz unutrašnjosti i pada na pokretnu traku. Vrlo impresivno.

Cijelo ovo ogromno zdanje s pompoznom imenom, koje možemo prevesti kao Zlatno kraljevstvo, potpuno je klimatizirano tako da nisam uopće imao osjećaj da se nalazi negdje u tropima. Osim, naravno, zbog egzotičnih lica nasmijanih hostesa, ljupkih i neobično vitkih, što je za mene predstavljalo jedno novo iskustvo i zato mi je uzbuđenje zbog dolaska u *Land of Smiles* odmah poraslo. Imao sam u tom smislu... mislim na žene... visoka očekivanja pa su mi pogledi na ova lijepa djevičanska stvorenja potvrđivali sve ranije pretpostavke.

Prošavši neometan carinski prostor izašao sam u drugu veliku dvoranu s nepreglednim nizom kioska gdje su smještene banke, mjenjačnice, putničke agencije i telefonske kompanije. Slučajnim odabirom odlučio sam se za DTAC kompaniju gdje je ljubazni službenik vještima pokretima ubacio tajlandsku SIM karticu u moj rezervni mobitel. Nakon toga, slijedeći oznake, spustio sam se pokretnim stepenicama u prizemlje gdje se nalazi taksi stanica.

Našavši se iznenada izvan klimatizirane zgrade gdje je temperatura, za moj pojam, bila možda čak i malo preniska, doslovno me pogodila tropska vrećina i dobro raspoloženje mi se udvostručilo. To je bila posljedica tropske ovisnosti koja me obuzela još za vrijeme prvog posjeta Kubi, a pogotovo nakon depresivne zimske hladnoće u domovini iz koje sam upravo došao. Dogovorivši prihvatljivu cijenu zasjeo sam na stražnje sjedalo taksija koji me trebao odvesti u centar Bangkoka, do hotela gdje sam rezervirao sobu za prve tri noći.

Kako smo se približavali centru, promet je postajao sve gušći i zastoji sve češći. Ovo je bio moj prvi posjet ovom gradu pa sam se potpuno koncentrirao na promatranje okoline i ljudskih lica koja su neprestano prolazila pored nas na

skuterima, vješto vijugajući između beskrajnih kolona automobila. Zbog toga sam izgubio pojam o vremenu i bio sam gotovo iznenađen kada se taksi ugasi i motor zaustavio ispod ploče s natpisom The Pavilion Place. To je bilo moje odredište. Ispred mene se prostirao mali trg pravokutnog oblika, prekran barovima, trgovinama i restoranima, a istoimeni hotel, koji sam slučajno pronašao surfajući internetom, nalazio se odmah do ulaza s desne strane. Nije se doimao posebnim. Dapače, po vanjskom i unutarnjem uređenju djelovao je kao neka stambena zgrada i da nije bilo ploče na ulazu, teško bi se moglo zaključiti da se radi o hotelu. Ipak, moj odabir se zasnivao na dvije njegove prednosti: nalazio se u srcu Pat Ponga i cijena mu je, za naše pojmove, bila prava bagatela, pogotovo uzevši u obzir položaj.

Recepcionar, mlađi muškarac u dvadesetima, nakon ljubaznog pozdrava smjesta je na listi pronašao moje ime. Dok je on petljao po pretincima tražeći ključ, iz susjedne prostorije ispala je krupna dama u ljubičastoj majici i crnim hlačama.

– *Massage! Want massage sir? Good massage!*

Pogledao sam je s nevjericom. Mogla je vidjeti prtljagu do mojih nogu i shvatiti da sam upravo ušao u hotel i da sam trenutno u fazi prijave. Stajala je ispred mene sa širokim osmijehom, držeći u ruci cjenik i čekajući strpljivo na moj odgovor.

– Gospođo, upravo sam došao s aerodroma. Ako nemate ništa protiv, najprije bih se smjestio, odmorio, a možda kasnije i svratim u vaš salon.

U tom trenutku, dok sam to izgovarao pomalo nervozan zbog njene, kako sam ishitreno zaključio, prepotentnosti iz pravca smještajnog trakta izašao je mladi zgodan komad u identičnoj odjeći kao *mama-san* i graciozno je korakom prošla pored nas. Nikakav kompjutor ne može brže preračunati opcionalno djelovanje kao što je to učinio moj libido.

– Oprostite, ova mlada djevojka što je upravo prošla, radi li kod vas u salonu?

– Naravno, gospodine. Sviđa li vam se? – odgovorila je pobjednički znajući da sam se ipak upecao.

– Bi li ona bila na raspolaganju ako bih ja došao za, recimo, petnaest minuta kod vas?

– Naravno, gospodine, to sigurno možemo urediti.

– Hvala!

Više nisam osjećao umor od putovanja. Užurbano sam se zahvalio recepcionaru, koji mi je ipak morao oteti još dvije dragocjene minute za prijavu, a onda sam se gotovo trčeći popeo na drugi kat. Ušavši u malu, zamračenu sobu bacio sam kofer na krevet, otvorio ga i izvukao kratke hlače, japanke, majicu i neseser s toaletnim priborom. Bilo je to jedno od najbržih tuširanja i za manje od petnaest minuta prošao sam kroz ulaz u salon gdje me *mama-san* dočekala ne krijući zadovoljstvo. Glasno je zazvala jedno ime i komad se pojavio smirenog, ljubaznog lica iz kojeg je zračila energija mladosti. S blagim osmijehom na licu, pokazala mi je smjer i uvela me u prostoriju s nekoliko boksova odvojenih bez zastorima i s madracima presvučenim plahtama u istoj boji. Ostatak prostora bio je obložen drvetom, što je stvaralo ugodan opuštajući osjećaj. Budući da nije bilo drugih klijenata, ona je odabrala boks u sredini u koji smo ušli bosonogi.

– Kakvu *massage* želiš? – blago me upitala – *thai massage* ili *oil massage*?

– Može najprije *thai massage* – odlučio sam se prije svega iz znatiželje. – sutra, ako bude dobro, mogu doći probati i ovu drugu.

Bez riječi se okrenula, izišla i za nekoliko trenutaka vratila se donoseći neku vrstu odjeće nalik na kimono u dva dijela koju mi je gurnula u ruke.

– Možeš se presvući.

Započeo sam obred presvlačenja dok mi je pogled bio prikovan na ljepuškastu, blago lice ove mlade žene vitkog stasa i približno moje visine. Uopće nije reagirala na moju golotinju. Promatrala me nijemo dok sam oblačio prilično predimenzionirane hlače i nijemo mi je prišla kada sam počeo petljati oko vezivanja čvora. Nakon što mi je majčinskom manirom pomogla navući i gornji dio, naložila mi je da sjednem na pod.

Kleknuvši na koljena iza mene obuhvatila me je objema rukama i krenula najprije sa serijom istezanja. Odmah sam osjetio da mi je krv počela snažnije kolati tijelom oslobađajući me grča nastalog višesatnim sjedenjem u zrakoplovu. Uskoro je, da bi razbila tišinu, počela razgovor postavivši nekoliko uobičajenih pitanja: kako se zoveš?... odakle si?... s kim si ovdje?... koliko dugo ostaješ u Tajlandu? Uzvratio sam istom mjerom i saznao da se zove Nong, da ima dvadeset jednu godinu, da je majka djevojčice od tri godine, rastavljena, dijete je s njenim roditeljima u jednom manjem mjestu u pokrajini Isaan, a ona živi sama i privremeno radi ovdje u Bangkoku.

Uskoro sam se našao opružen na trbuhu i prepušten blagom, ali energičnom gnječenju kralješaka. Nakon kratke konverzacije Nong je nastavila svoj posao u potpunoj tišini, a ja sam bio uljuljan u ugodno ništavilo osjećajući veliko zadovoljstvo. Bio sam gotovo deset tisuća kilometara udaljen od kuće gdje su trenutno vladale niske prosinačke temperature i depresivna zimska atmosfera, a ovdje pulsirajuće tropsko okružje i ruke ove mlade ljubazne žene koje mi pružaju ugodu na jedan poseban, nesebičan i spontan način, što mi je bilo također nešto potpuno novo. Odjednom, dok sam tako uljuljkan sanjario, osjetio sam iznenada pojačani pritisak na leđa, a odmah zatim i trenje. Nong je trbuhom legla na mene i klizila mojim leđima tarući svoje tijelo o moje. Iako sam bio ogrnut tkaninom, jasno sam osjetio njen venerin brijeg kako dodiruje moje tijelo i budi uspavani libido. Nakon nekoliko klizanja, zaustavila se i kleknula na koljena još uvijek nadvijena nad mojim tijelom.

– Ovo mi se jako dopalo. Možeš li, molim te, ponoviti?

– Naravno – rekla je ljubazno i ponovo se opružila nastavljajući klizati mojim leđima.

Sada sam bio potpuno budan i koncentriran na njene pokrete. Malo je čak pojačala pritisak, tako da sam intenzivnije osjećao njen erotski izdanak kako klizi mojim, sada već uspaljenim, tijelom. Glava joj je u pravilnim razmacima dolazila sve do visine mojih obraza i tada bih osjetio ugodnu toplinu njenog daha. Nakon nekoliko klizanja, kada se njena glava ponovo našla u ravnini s mojom, blago sam se povio, lijevom rukom obavio njen vrat i privukao je sebi. Nije bilo otpora. Naprotiv, strast koju sam osjetio prilikom poljupca čak me malo iznenadila, ali nisam imao vremena razmišljati o tome. Uzvratio sam istom energijom budući da sam prošao vrijeme duže apstinencije. Nismo imali strpljenja čak ni za malo zagrijavanje: u tri sam poteza strgnuo sa sebe kimono, a ona svoju odjeću. Držeći je čvrsto u naručju pohotno sam obuhvatio njena usta zaplićući snažno svoj jezik oko njenog i krenuvši istovremeno rukom u njeno međunožje. Kada sam pod prstima osjetio obilato curenje njenog sekreta, ništa me više nije moglo obuzdati. Ne vadeći ruku iz ove vlažne ljepote tijelom sam je potisnuo prema podu polehnuvši je na leđa. Čim smo legli čvrsto je obavila svoje duge noge oko mojih bokova navodeći me da penetriram.

Kako su dani prolazili postajali smo sve bliskiji i prvotni poslovni odnos počeo se pretvarati u nešto što se može nazvati emotivnom vezom. To sam zaključio

nakon jedne bezvezne svade koja se u čisto poslovnom odnosu ne bi nikada dogodila. Osim toga, još jedan događaj mi je najavio da se kod nje nešto mijenja. Jednoga jutra mi je predložila da se odvezemo na obližnju planinu gdje se nalazi njihov Big Buddha. Nisam ništa pitao, nego sam krenuo voziti slijedeći njene upute i nakon polusatne vožnje i kratkog uspona stepeništem koje kontroliraju dva zmijolika zmaja našli smo se na prostranom platou s kojega puca veličanstveni pogled na grad. Tu je smješten i impresivni sedamnaest metara visok kip Buddhe, očito smješten na ovoj visini da budno motri na ponašanje svojih vjernika u dolini ispod sebe. Osim toga, vjernici trebaju zaista uložiti popriličan napor da mu dođu u posjet na ovim visinama i tako potvrde svoju iskrenost u vjeri. Nakon što sam s njom pristupio jednom od prisutnih svećenika na dužnosti počeo sam shvaćati njenu namjeru. Njih dvoje su izmijenili nekoliko kraćih rečenica koje, naravno, nisam razumio da bi nam zatim ova simpatična sveta osoba blagim glasom uputila nešto što sam shvatio kao blagoslov, podarivši nam pritom dvije bijele pamučne narukvice koje, kako sam kasnije shvatio, trebaju potvrditi našu tjelesnu i emotivnu povezanost.

Nisam tada razmišljao o posljedicama našeg posjeta jer sam bio previše očaran prostorom koji predstavlja jedno od najstarijih svetišta ovog kraja i gdje se već generacijama netko brine da ga svojim artističkim skladom učini što privlačnijim ljudima. Međutim kasnije, kada smo se spustili, počeo mi je zujati dotad ugašeni alarm. Bilo mi je zaista lijepo s Nan, ali mi nikako nije stalo do neke čvrste veze, pogotovo ne s jednom *lady*. Drugo jutro nakon doručka odlučio sam joj reći svoju odluku.

– Nan, sutra je moj zadnji dan ovdje i morat ću se, nažalost, oprostiti od tebe.

Pogledala me je iznenađeno i neko vrijeme nije izustila ni riječi. Vidjelo se da razmišlja o onome što sam joj upravo rekao.

– Nije ti lijepo sa mnom? – izustila je na kraju tiho.

– Naprotiv, vrlo mi je lijepo. Samo nemoj zaboraviti da sam prvi put na Tajlandu i da želim upoznati što više mjesta.

– Gdje misliš sada otići?

– U Pattayu!

Nije ništa na to rekla i nije više postavljala pitanja. Jedina promjena na njoj vidjela se u blagom porastu neke vrsta sjete. Povremeni pogled na pamučnu narukvicu budio je kod mene lagane napade savjesti, ali sam znao da ovo treba prekinuti što prije.

Za vrijeme večere pričali smo o svemu i svačemu. Na njoj se nije mogao primijetiti nikakav emotivni stres, dapače, sve je izgledalo normalno, što mi je

znatno olakšalo pomisao na sutrašnji odlazak. U obližnjoj agenciji sam već kupio kartu za Bangkok, a prije večere, pred njenim budnim pogledom, zapakirao većinu stvari. Vrativši se relativno rano u sobu, nakon dužeg tuširanja, ispružio sam se do njenog umirenog tijela. Načeta savjest tjerala me da ništa ne poduzimam i da jednostavno zaspem i pričekam dolazak drugog dana i trenutak bijega. U početku se nije ništa događalo, ležali smo mirno i gotovo smo mogli čuti disanje. Odjednom sam osjetio da se pomiče i privija uz mene. Okrenuvši se bočno prihvatio sam je u naručje i nastavio ležati tako bez pokreta. Poljubac je došao spontano, a bio je nježan i topao kakav još nisam doživio sve proteklo vrijeme provedeno s njom. Bio je, osim toga, prilično dug, da bi uslijedio drugi još duži, pa još jedan... Moje tijelo je u trenu zahvatila groznica. Njena baršunasta, mirisna koža i podatna nježnost uspalile su moj libido tako da sam odmah osjetio bujanje u preponama. Instinktivno sam posegnuo rukom za kutijom s kondomima na noćnom ormariću, na čemu je ona cijelo vrijeme inzistirala, ali prije nego što sam je uspio dohvatiti, osjetio sam kako me odvlači od te namjere potiskujući rukama moje tijelo pokazujući mi očito svoju želju da se uspnem na nju. Učinio sam to bez razmišljanja. Bila je jako navlažena i spremna, a moj libido je to dobro osjetio blokirajući razum. Uostalom, ako je ona to htjela, tko sam bio ja da je u tome spriječim. Našavši se u obilju njenih toplih sokova, bez uobičajenog gumenog oklopa, počeo sam plivati poput utopljenika koji očajnički pokušava ostati na površini. Uzalud. Strast me pogodila takvom snagom da me najprije poput teških utega povukla na dno, a zatim uz snažan bljesak u glavi izbacila na površinu gdje sam još dugo ostao hvatajući dah. Ona me je nastavila čvrsto držati u naručju očito u namjeri da me zadrži u sebi. Ostao sam ležati na njoj čekajući da mi se disanje umiri do normalnog. Neko vrijeme smo ležali mirno bez pokreta, a onda me ona navela na novi, nježan poljubac. Svaki sljedeći je bio snažniji i strasniji, a trajalo je sve dok nisam ponovo osjetio da sam ukrućen do kraja, što je i bila njena namjera. Počeo sam se ponovo lagano ritmički pokretati sve dok me strast nije cijelog obuzela. Ovaj put se nisam trebao mučiti da ne postignem prerano vrhunac: priroda ipak nije uspjela, ni nakon tolikih godina evolucije, pripremiti drugi naboj u tako kratkom roku. Zato mi se zadovoljstvo produžilo dovoljno dugo da mogu osjetiti svu draž i ljepotu odnosa s ovom izvanrednom ženom.

Već se spustila noć kada je Bangkok Airwaysov ATR dotaknuo osvjetljenu pistu na Koh Samuiju. Malim električnim otvorenim vozilom dovezeni smo do prave prizemne tropske zgrade bez zidova gdje su nas ostavili da pokupimo prtljagu. Nije bilo neonskog blještavila kao na Suvarnabhumi, iz kojeg smo prije nešto više od sat vremena poletjeli. Rasvjeta je ovdje bila

gotovo diskretna, što je mjestu davalo magičan izgled. Bilo je više nego očito da je ova zračna luka napravljena isključivo za potrebe turizma, koji je zadnjih godina na ovom otoku uzeo prilično maha. Ljubazni taksist priskočio je preuzeti kofer iz moje ruke i uskoro smo se probijali kroz mrkli mrak, povremeno narušen samo skromnim svjetlom iz kućica na koje smo sporadično nailazili. Izbivši na cestu koja vijuga uz samu obalu nailazili smo na trgovine i restorane, ali ne u tolikom broju da se razbije čarolija ove tople tropske noći. Uskoro smo se počeli penjati brdovitim predjelom i nakon nekoliko uspona taksi se zaustavio na malom parkiralištu ispred slabo osvijetljenog ulaza mog odredišta s natpisom Crystal Bay Resort.

Nije bilo previše petljanja oko formalnosti, tako da sam se vrlo brzo našao u sobi koju sam telefonski rezervirao par dana pred dolazak. Ostavši sam, odmah sam izašao na maleni polukružni balkon s pogledom – i to kakvim pogledom. Ispred mene se u polumraku ukazao maleni zaljev s pješčanom plažom obrubljenom visokim palmama. Uske trake prigušenog svjetla iz obližnjih objekata, skrivenih od pogleda raslinjem, padale su sporadično po bijelom pijesku mameći me da odmah izađem i prošećem ovim bajkovitim mjestom. Na brzinu sam otvorio kofer i za manje od pet minuta koračao sam bosonog uz rub vode uživajući u dodiru njene ugodne tropske topline. Negdje na sredini zaljeva sjurio sam se u vodu prskajući na sve strane dok se nisam našao potpuno uronjen i nastavio plivati širokim zamasima prema pučini. Dvadesetak metara od obale zaustavio sam se da pogledam mjesto iz ove perspektive. Ovo je bio moj drugi posjet Tajlandu i nakon ove vizure postao sam uvjeren da neće sigurno biti posljednji.

Osvježen noćnim kupanjem, uskoro sam se našao na cesti gdje sam, nakon desetak minuta čekanja, zaustavio jedan *songthaew* koji me odvezao do par kilometara udaljenog Lamaija. Prošetao sam glavnom ulicom punom restorana, trgovina i krojačnica dok nisam stigao do ovećeg trga ispunjenog tipičnim kvadratnim barovima. Na jednom dijelu trga, na lijevoj strani, zamijetio sam štandove sa *street foodom*. Naručio sam jedan *pad thai* i dok sam utaživo glad, za jednim od zajedničkih stolova promatrao sam obližnji bar gdje se grupa *ladies* u nedostatku klijenata međusobno zabavljala. Pažnju su mi privukla dva mlađa komada u vrućem jeansu koja su cijelo vrijeme plesala padajući povremeno u glasan smijeh. Završivši s jelom odlučio sam otići upravo do njihovog bara na piće.

– *Welcoooooome!* – dočekao me zbor veselih glasova.

- Sjeo sam za barsku stolicu tik uz dvojac koji mi je ranije zapeo za oko.
- Što piješ? – upitala me jedna cura.
  - Singhu za mene i piće za vas dvije.
  - Oho, hvala ti, baš si ljubazan. Ja sam Bow, a ovo je moja prijateljica

Pim.

Nakon što se Bow povukla po narudžbu ostao sam s Pim koja se nastavila blago pokretati u ritmu muzike. Imala je sklopljene oči dok joj se s opuštenog lica nije skidao izraz zadovoljstva. Svako toliko bi otvorila oči i pogledala me širokog osmijeha. Djelovala mi je kao da je pod utjecajem alkohola.

I bila je. Nakon što je Bow donijela za mene naručeno pivo, a za njih dvije po *breezer*, Pim je dokrajčila onaj koji je već držala u rukama i odmah nastavila s laganim srkanjem slatkastog sadržaja nove boce. Istovremeno se približila mojem mjestu i postavivši se ispred mene počela je još jedan vrući ples. Najprije je plesala na pristojnoj udaljenosti, a zatim se počela lagano približavati i sve češće me dodirivati svojim ogoljelim bedrima. Moja duža apstinencija bila je razlog zašto sam se vrlo brzo napalio. Počeo sam plesati s njom, jedna ruka bila mi je zauzeta pićem, a drugu sam obavio oko njenog pasa sve češće je koristeći za navođenje na moju vruću točku.

Ubrzo sam ispraznio bocu, a Pim svoju. Bow je shvatila da je višak i već se diskretno povukla ustranu povremeno se vraćajući da izmijeni ljubazan osmijeh sa mnom i pokoju riječ s prijateljicom – na tajlandskom, naravno. Naručio sam kod nje još jednu rundu pića, nakon koje je Pim krenula u agresivniji ples šaljući mi nedvosmisleni poruku. Sa svojih sto pedeset i nešto centimetara visine i četrdesetak kilograma bruto vage više je nalikovala na djevojčicu koja se zabavlja na maturalcu, nego naiskusnu *lady*.

– *Check bill and bar fine* – rekao sam Bow kada nam se ponovo približila.

– Pim se slaže? – upitala je sa smiješkom i dovoljno glasno da je ova može čuti.

Nakon što je ova sa smiješkom potvrdila kimanjem glave nastavila je veselo.

– Ti si vrlo sretan čovjek. Pim ne radi u baru. Ona je samo moja prijateljica koja se došla večeras malo zabaviti.

– *No bar fine?* – upitao sam začuđeno.

– *No bar fine!* – odgovorila mi je raširivši još više svoj poslovični osmijeh.

– Gdje ti onda radiš? – upitao sam Pim, čija se dosadašnja konverzacija uglavnom svodila na pantomimu.

– Tesco! – odgovorila je unijevši mi se u lice tako da sam mogao osjetiti njen dah. – A ti, gdje spavaš?

– Crystal Bay Resort.

– Želiš li da dođem s tobom?

– Naravno, ali ja bih da popijemo još jedno piće na nekom drugom mjestu prije toga. Za moj biološki sat sada je tek negdje oko šest popodne.

– Možda bi bilo bolje da uzmemo piće sa sobom i odemo kod tebe u hotel. Već sam dosta popila, a htjela bih da stignemo čitavi tamo.

– Kako to misliš čitavi?

– Pa ako popijem još jednu sada, teško da ću moći voziti skuter.

– Mislio sam da odemo taksijem.

– To ne, nikako! Ja sutra ujutro radim i moram se rano vratiti doma.

Nisam imao izbora. U obližnjem FamilyMartu kupili smo piće i malo grickalica, a onda, nakon što sam zasjeo iza nje, počeli smo malu noćnu avanturu. Barem sam ja to tako u početku doživljavao: bio sam duplo teži od nje, a ona, onako pognuta u mraku, djelovala je još sitnija nego što je ustvari bila. Strujanje toplog zraka natjeralo me odmah da zaboravim na potencijalnu opasnost. Obuhvativši joj uzak struk rukama, mogao sam gotovo osjetiti njenu pozitivnu vibraciju i raspoloženje mi se naglo povećalo u iščekivanju nečeg lijepog nakon ove vožnje kroz mistični gusti tropski mrak.

Kada smo stigli u sobu, odveo sam je odmah na balkon ostavivši jedino upaljeno svjetlo u kupaonici. Nije ni okusila posluženo piće. Bacila se na mene svom žestinom, a ja sam s užitkom prihvatio njen entuzijazam. Zahvatio me osjećaj velikog ushita. Još jučer sam bio okružen depresivnim hladnim vremenom u domovini, a sada se nalazim na drugom kraju svijeta, na toplom zraku, s vrlo raspoloženom curom i pogledom na pravu prirodnu čaroliju. Dovoljno dobro da bi netko čak mogao posumnjati da je to uopće stvarno.

Nakon desetak minuta obostrane razmjene strasti podigao sam je u naručje i odveo do ulaza u kupaonicu. Uigrano smo se oslobodili skromne odjeće i ubrzo se našli pod tušem zalijevajući se mlazovima mlake vode. Nasapunavši joj tijelo počeo sam je lagano masirati počevši od vrata, preko malih čvrstih grudi i trbuha, sve dok nisam došao do vrućeg područja. Zahvaljujući sapunici moja ruka je mekano klizala njenom kožom, što je kod nje stvaralo snažnu ugodu. Stajala je ispred mene zatvorenih očiju i s izraženom strasti na licu, a kada sam prstima dohvatio njen klitoris, već je bila gotova. Ništa manje nije se događalo sa mnom. Podigao sam je u naručje, a ona me spontano slijedila obuhvativši me rukama i nogama. Ušao sam u nju snažno i ubrzo osjetio valove užitka kako me nose prema vrhu. Zastao sam da bih odgodio taj trenutak započevši oprezan manevar izlaska iz tuša. Ona je ostala čvrsto pripijena na meni, ali mirna, očito razumijevajući moju namjeru. U nekoliko koraka došao sam do kreveta gdje sam zastao i nastavio ritmiku. Nakon nekog vremena osjetio sam novi nalet vala i tada sam se, s njenim tijelom pripijenim za moje, počeo spuštati na ležaj. Nismo još uspjeli ni potpuno dodirnuti bijelu prostirku kada sam osjetio snažan bljesak u glavi i valove užitka kako mi prolaze tijelom.

Dva dana pred moj odlazak Nam je poželjela otići na večeru u japanski restoran. Odabrao sam opet Fuji u Central Festivalu gdje smo naručili moju *sushi-sashimi* kombinaciju, *miso* juhu i zeleni čaj. Dok smo čekali naručeno jelo Nam je pripremila posudicu sa soja umakom i čim je na stol donesen prvi poslužavnik, zahvatila je štapićima grudicu *wasabija* i pažljivo ga umiješala u tekućinu. Radila je to elegancijom i strpljivošću koja me uvijek oduševljavala kod tajlandskih djevojaka. Ubrzo mi je pokretom glave dala do znanja da je umak spreman i da mogu početi s jelom. Pažljivo je promatrala dok sam štapićima dohvaćao komadić tune i umočivši ga u pikantnu smjesu prinio ga ustima.

– Voljela bih da mi napraviš dijete – rekla je bez uvoda dok sam najprije u ustima osjetio paljenje, a zatim gotovo nesnosno žarenje u nosu.

Već sam progutao zalogaj pa nije bilo opasnosti da se zagrcnem od nastalog šoka. Nikada nije bilo riječi o tome. Nije nikada čak ni spomenula želju za ozbiljnom vezom. Vidjela je moj iznenađeni izraz pa je brzo nastavila.

– U mom mjestu živi jedna žena udana za bijelca. Imaju dvoje male djece i ona su tako lijepa da sam se jednostavno zaljubila u njih. Od tada imam stalnu želju da i ja imam barem jedno dijete s bijelim čovjekom. Nemaš predstavu kako je to dobra mješavina.

– Nam, djeca nisu umjetnički eksponati. Ona su velika obaveza. Ja to vrlo dobro znam jer ih imam dvoje.

– Ne trebaš brinuti o novcu. Ja mogu to sve sama i od tebe neću nikada tražiti ništa. Jedino želim imati dijete, zdravo i lijepo, u kojem ću uživati. Naravno, ti ćeš ga uvijek moći vidjeti i biti s njim kada dođeš ovdje.

Izraz njenog lica odavao je duboku iskrenost, a djelovala je pomalo i tužno, valjda zato što je bila svjesna koliko je neobičan njen zahtjev i sigurno nije očekivala pozitivan odgovor... barem ne odmah. Ali sve to je govorilo koliko je velika bila njena želja. Zato nisam odmah odgovorio, nego sam počeo užurbano tražiti najbolje rješenje. Već nekoliko dana nismo koristili zaštitu, ali sam stalno pazio kada bih postigao vrhunac, iako sam imao osjećaj da ona ne mari za to. Sada sam postao svjestan i zašto.

– Trebao bih malo razmisliti o tome. Radi se o nečemu dosta složenom i nije mi lako odgovoriti odmah.

– Naravno – uzvratila je tiho dok joj je tuga još jače zahvatila lice.

Nastavili smo jesti u tišini, zaokupljeni svatko svojim mislima. Nakon nekoliko minuta prekinula je ovu, pomalo mučnu, atmosferu iščekivanja.

– Što kažeš na to da poslije večere odemo do Tonyja? Da se malo provedemo na mjestu gdje smo se i upoznali.

Izrekla je to s prilično entuzijazma i bilo je očito da želi vratiti ležernost ovom razgovoru. To je bila još jedna osobina žene s istoka: da nikada ne inzistira na nečemu kod muškarca.

– Naravno, dobar prijedlog – odgovorio sam spremno. – Mislim da ove zadnje trenutke moramo učiniti što ljepšim. Znaš, do mog povratka na Tajland će proći dosta vremena.

Nam mi se doista sviđala. Po svemu. I dok sam izgovarao ove riječi, osim što sam joj htio dati neku nadu izbjegavajući, naravno, direktnu afirmaciju, zaista sam osjećao želju ponovo biti s njom. I nije to bila misao koja mi je došla samo tada.

Maratonac je krenuo drugog dana nakon kasnog buđenja i ručka u obližnjem restoranu. Počela je laganom masažom govoreći da mi želi opustiti mišiće. Nisam, naravno, prigovarao nego sam se prepustio njenim spretnim rukama i uskoro utonuo u slatki polusan dok je ona obrađivala najprije moja leđa, a onda polako krenula prema lumbalnom dijelu. Bio sam dosta uljuljan i opušten sve do trenutka kad sam osjetio da mi njena ruka lagano ulazi u međunožje dodirujući ovlaš moju vruću zonu. Imala je nauljenu ruku, što je značilo da se unaprijed pripremila za ovu seansu. Spontano sam malo raširio noge, a ona je nastavila nježno kružiti ovim dijelom dok sam ja iz polusna upao u neku vrstu ugodne napetosti iščekujući stalno taj njen učestali povratak na najosjetljivije mjesto, što bi me trenutno diglo, a onda i spustilo kada bi kratko odmaknula ruku. Igra je trajala dugo, sve dok nisam odjednom osjetio da me potiskuje ustranu dajući mi do znanja da se trebam okrenuti. Napravio sam to bez napora jer sam bio toliko napaljen i trebao mi je brzi završetak kojim bih se oslobodio nakupljene napetosti. Zatvorenih očiju nervozno sam iščekivao njenu ruku koja je trebala prekinuti ovu moju slatku agoniju. I onda sam, iznenada, samo osjetio kako tonem u žitku, toplu masu koja me je odmah ponijela prema vrhu. Imao sam još samo toliko razbora da je na vrijeme rukama izdignem sa sebe.

Idućeg dana sjedio sam zatvorenih očiju na sjedištu Australianovog Boeinga, dok su mi pred očima prolazile slike ove erotske utakmice. Nam bi mi uvijek dopustila da se oporavim od prethodne partije, i to dovoljno dugo da bih na početku nove seanse bio ponovo spreman. U međuvremenu smo otišli i na našu posljednju večeru da bi, nakon povratka u sobu, sve počelo ispočetka. Imao sam osjećaj da ona uporno želi da se ja u jednom trenutku zaboravim i ispalim metke na mjesto gdje je sama majka priroda namijenila. Poslije mnogobrojnih pokušaja možda je to i postigla jer jednostavno nije ljudski da netko toliko dugo bude koncentriran. Možda sam u, međuvremenu, postao nesuđeni otac. Možda. U svakom slučaju, ako se i dogodilo, nikada to nisam saznao.

Jedne od narednih noći ušao sam u Lucifer nakon što sam prošetao cijelom dužinom WS-a. To mi je bio uobičajeni đir; neka vrsta zagrijavanja u

frenetičnom ritmu ove raskalašene i najbludnije ulice na svijetu. Na ulazu sam zatekao red od desetak cura koje su čekale da ih revni zaštitar identificira i pregleda im torbe zbog mogućeg ilegalnog sadržaja. Zaobišao sam gužvu ušavši bočno kroz vanjski bar i uskoro sam *sharkao* s pivom u ruci probijajući se s mukom kroz brzo rastuću gomilu. Bila je to jedna od onih večeri kada se u klubu nalazi zaista puno djevojaka, a to se odmah vidi po velikom broju malih grupa u kojima nema nijednog muškarca; pravi raj za lovca.

Exit je prašio uobičajenu hip-hop top-ljestvicu iznad hrpe ženskih glava koje su šizile u parteru, dok je muški svijet, uglavnom zamrznut na mjestu, promatrao *moving* s obaveznim pićem u ruci. Male, sitne luciferke zujale su prostorom loveći one koji su pokušavali gratis uživati u predstavi i ostala mi je uvijek zagonetka kako u onom polumraku uspijevaju skužiti čija je boca prazna. Napravivši dva kruga u pokušaju da raspoznam neko meni privlačno lice našao sam se blokirao uz *stage* u blizini pulta za kojim se DJ pripremao zamijeniti Exit. Dok sam čekao da se raščisti prolaz iznenada mi se ispriječio jedan zgodan komad u super minici. Počela je u ritmu glazbe kružiti ispred mene dajući mi do znanja da nema prolaza i da se lovac ovog puta pretvorio u lovinu. Nije mi bilo žao jer je cura bila jako mlada, gotovo moje visine, vitka i lijepih crta lica. Njene prijateljice u blizini su široko razvučenih usana davale do znanja da u potpunosti odobravaju njen ispad. Ugurao sam se malo ustranu da na načinim prolaz gomili iza sebe i uhvativši malo prostora počeo sam se ritmički kretati pokazujući joj da prihvaćam izazov. A onda je krenulo.

Bacila se na mene poput lavice u tjeranju. Obuhvatila me svojim ustima kao netko tko je godinama bilo na pustom otoku i sada je, konačno, nakon nepodnošljivog perioda apstinencije, došao na svoje. Osjetio sam vrlo intenzivno tu njenu glad i užitak me uhvatio takvom snagom da sam prestao biti svjestan okoline. A ona nije stala ni trenutka. Držala me čvrsto u zagrljaju ne skidajući svoje usne s mojih, dopuštajući mojim rukama da nestašno kruže njenim čvrstim oblinama. Kada bih, nehотиčno, dotaknuo u vruće područje, reagirala bi takvom snagom da je bilo više nego jasno kako je spremna. Ali meni se nije žurilo. Ustvari, nisam imao još namjeru odlaziti, jer nije da se svaki dan može naići na tako preglednjelu curu i moj libido je prosto uživao u ovoj snažnoj predigri znajući da će se, na kraju, to pretvoriti u nešto vrhunsko.

Svako toliko bih kroz polumrak opazio lica njenih manje zgodnih prijateljica i tada bih postajao svjestan da nismo sami. Nisu gledale u nas, ali s ove distance nisu mogle ne primijetiti naš ekshibicionizam. U jednom trenutku

jedna od njih nam je prišla i dotaknula moju partnericu za rame. Ona se nevoljko odvojila od mene slušajući što joj prijateljica govori.

– Ti ostaješ s njom? – viknula mi je u uho pokušavajući nadglasati bučnu glazbu s par metara udaljenog *stagea*.

– Naravno! – odvratio sam glasnije što sam mogao.

– Ona ne govori engleski!

– Nema problema! Meni je to OK!

– Mi sada idemo. Pazi na nju, hoćeš?

– Ne brini, u sigurnim je rukama.

Nije mogla ni slutiti koliko sam bio iskren. Da se radilo o nekoj iskusnoj curi, možda bih se u trenucima čak i mogao ponijeti kao gad. Ovako, u meni se odmah probudio zaštitnik i stvar je ovisila isključivo o njenoj volji. A nje je bilo napretak. Došli smo u sobu u sitne sate. Moje tijelo se nalazilo u bestežinskom stanju. Nismo cijelu proteklu noć prozborili ni riječi i sve se svodilo na govor tijela. Čak dok smo se vozili na stražnjem sjedištu praznog *songthaewa* naša jedina komunikacija bila je njeno snažno gnječenje moje ruke. I onda, kada smo se konačno dočepali intime, sva nakupljena erotska napetost provalila je iz nje poput bujice. Nervozno se oslobodila odjeće i energično se bacila na skidanje moje. Njena usta su se ponovo našla na mojima dok me gurala prema rubu kreveta. Vrlo brzo sam bio polegnut na leđa, s njom iznad mene, lica ispunjena strašću. Osjetio sam samo da odjednom tonem u vrelinu i da mi tijelom prolaze valovi neviđenog užitka.

Kada su nam se tijela nakon duge ekstaze konačno malo smirila, upao sam u lagani polusan, sličan nirvani. Razbudio me čudan zvuk; otvorivši oči ugledao sam njenu glavu kako lagano kruži mojim prsima i odjednom postao svjestan da ona ustvari, poput praiskonskih ženki, njuši moje tijelo da bi zapamtila njegov miris.

Međutim, iz dana u dan postajao sam sve promiskuitetniji, tako da sam nekada znao biti i s nekoliko djevojaka dnevno. Bilo bi toga i više da nisam stalno bio limitiran fikcijom da cura mora biti vrlo mlada i lijepa i da ne smije biti s ulice. Prije nekoliko dana napravio sam uobičajeni đir po Luciferu. Učinio sam to više navike radi jer sam sve više vremena provodio u Insomniji. Nisam čak ni naručio piće, nego sam samo kružio bacajući letimične poglede na lica ne bih li ugledao nešto posebno dobro. Odjednom se ispred mene ispriječio jedan zgodan komad prosječne visine. Imala je širok, nepatvoren osmijeh na licu dok mi se obraćala.

– *Hi*, sjećaš li me se?

Pogledao sam je pažljivo onako u polumraku naprežući se da je izvučem iz nekog pretinca svoje pretrpane memorije, ali mi nije nikako uspijevalo smjestiti je u nekakav kontekst prostora i vremena, iako je cura bila prilično dobra.

– A da probamo s poljupcem – rekao sam to više da zabunu okrenem na šalu i ne povrijedim ovo stvorenje koje mi je prišlo s toliko entuzijazma.

– Zašto ne – rekla je zagrlivši me energično oko vrata i zabivši mi jedan zaista vruć i dugačak poljubac.

Nije pomoglo. Nisam se mogao sjetiti.

Insomnia me sve više privlačila jer tu, u pravilu, dolaze uglavnom mlađi komadi. Više od devedeset posto lovaca barem je dvostruko mlađe od mene, što mi je ponekad znalo predstavljati i mali problem, iako me to nikada nije isključilo iz konkurencije. Te večeri sam najprije u prizemnom baru odigrao partiju biljara s jednom profi curom koja me, naravno, rasturila pred očima brojne publike. Nisam se zbog toga previše uzбудio jer sam igrao samo da mi prođe vrijeme čekajući da se disko na katu što više popuni. Nakon rutinske provjere zaštitar me kroz stražnji ulaz propustio na kat. Još uvijek nije bilo previše ljudi, ali sam ipak odlučio ostati. Kupio sam si piće na srednjem baru i parkirao se na najmilije mjesto pored podija za plesačice s kojeg sam imao najbolji pregled i gdje se uvijek okupljao najveći broj slobodnih cura. DJ je uobičajeno dobro radio svoj posao i ubrzo sam se opustio gibajući se na mjestu u zaraznom ritmu *electro-housea*. Odjednom su se do mene instalirale dvije cure položivši svoje bočice *breezera* do moje pивske. Nisam mogao ne primijetiti njihov dolazak jer me je najbliža gotovo dodirivala ramenim, a bio bih i glup ne obratiti pažnju jer je komad bio onaj pravi: nekoliko centimetara niža od mene, savršene vitkosti, fino oblikovanih crta lica i, što me najviše pogodilo, *teenica par excellence*.

Ne gubeći vrijeme, čim je oslobodila ruke od tereta, počela se gibati u ritmu glazbe i u početku je djelovalo kao da je ovdje samo zbog plesa. Nastavio sam se gibati i ja, ali više nisam osjećao ritam kao prije jer su moja osjetila sve svoje senzore usmjerila samo na ovo savršenstvo. To što je cura bila u Pattayi nije nužno trebalo značiti da predstavlja i lovinu; mnoge su dolazile iz Bangkoka samo na zabavu. Istina, tada su obično bile u većim grupama, ali izuzeci uvijek postoje. Osim toga, izgledalo mi je da uopće ne obraća pažnju na mene. U takvoj nedoumici ostao sam neko vrijeme sve dok se njena mnogo manje zgodna partnerica nije odjednom pojavila s moje druge strane.

– Sviđa ti se moja prijateljica? – viknula mi je na uho.

Bio sam najprije malo iznenađen ovom podvodačkom intervencijom, ali sam brzo došao sebi.

– Naravno, jako je lijepa.

– Znaš, mi smo te i sinoć vidjele ovdje, ali si već bio s jednom curom.

– Oprosti, a zašto mi ti to govoriš, zašto mi ona sama to ne kaže?

– Kwanjai, zove se Kwanjai, što na vašem znači *Sweetheart*. Ona slabo govori engleski pa me zamolila da ti ja to kažem.

Bingo. Sve dileme bile su odmah raščišćene: nije bila ovdje samo zbog plesa, relativno je nova cura u gradu i očito želi upravo mene. Trebao sam biti čak i počašćen tom činjenicom, budući da je u okružju bilo jako puno mladih pastuha i trebala je samo prošetati prolazom, što nije učinila. Zato mi je i prišla tako blizu, na dodir, da otkloni svaku mogućnost nekome da se ubaci. Dobro raspoloženje me odmah puknulo punom snagom.

Međutim, i nakon što je njena prijateljica objasnila kako stvari stoje, ona je nastavila svoje solo plesanje ne obraćajući pažnju na mene. Opet sam se našao u maloj dilemi, ali samo nakratko. Okrenuo sam se prema njoj i započeo ples s tendencijom laganog približavanja. Kontakt je došao vrlo brzo i od tada nije cijelu noć odvajala svoje tijelo ni milimetra. Ali to je bilo sve što sam dobio. Svaki moj pokušaj da dobijem barem mali poljubac završio je s nježnim odbijanjem. Iako sam u početku osjetio blagu frustraciju, na kraju sam ipak shvatio da me zapala lijepa, ali konzervativna cura kojoj odgoj ne dopušta seksanje na javnom mjestu. Na kraju mi se to čak počelo sviđati jer sam svoju napaljenost počeo kompenzirati maštarijama o tome kako će nam biti jednom kada se nađemo u osami moje sobe.

Pivo je dolazilo jedno za drugim dok je ona još uvijek bila na prvoj boci, što je bio još jedan znak da se radi o dobroj curi. Njena prijateljica je u jednom trenutku samo nestala s iz vidokruga pa sam uskoro zaključio da smo nas dvoje ostali sami. To je značilo i bez prevodioca, ali nam ovdje i nije bio toliko potreban jer je zbog glasne glazbe svaki razgovor bio suvišan. Nas dvoje smo, ionako, bili dovoljni sami sebi i zato smo nastavili naš erotski ples tijelo uz tijelo, obraz uz obraz, ne vodeći računa o prostoru i vremenu. Odjednom, onako omamljen njezinom blizinom i priličnom količinom alkohola, osjetio sam kako nas netko gura ustranu. U početku sam mislio da je to jedan od zaštitara koji traži da se prostor oslobodi da bi osoblje počistilo slučajno razbijenu čašu, što se često znalo događati. Međutim, ispred nas sam ugledao mladeg muškarca, višeg od mene i dosta krupnije konstitucije kako se šepuri ispred jedne od plesačica na podiju. Da bi zadovoljio svoj testosteroni nagon, on je bahato počistio nas i još grupu djevojaka koje su stajale ranije na tom mjestu.

Nisam mogao vjerovati u prvom trenu. Svih ovih godina bio sam na puno mjesta u ovoj zemlji, i to uglavnom ondje gdje se u kasnim satima toči more alkohola. Nikada, međutim, nisam doživio da bi bilo tko, bez obzira na boju, porijeklo ili godine, pokazao neku agresivnost. Svi su uvijek bili *cool*, pa čak kada bi se nekoga često u toj velikoj gužvi nehotično gurnulo uvijek je

završavalo na opuštenom: *sorry man... no problem man*. Zato sam stajao kao oduzet gledajući ovom kretenu u leđa, ali ne zadugo. U meni je počeo bujati bijes snažno potaknut količinom popijenog alkohola. Možda, da sam bio sam, ne bih uopće obratio pažnju jer tip, očito, nije to napravio protiv mene, ali bio sam u društvu savršenog komada koji zaslužuje zaštitu bez obzira na to što je opasnost bila samo umišljena. Uostalom, naše piće je ostalo na pultu ispred ove nekulturne spodobе, piće koje sam ja platio. Skinuo sam naočale i bez objašnjenja stavio u njene ruke. Ništa ne objašnjavajući i ne čekajući njenu reakciju krenuo sam prema tipu koji je i dalje vulgarno gestikulirao ispred jedne od plesačica. Kroz pijanu glavu sijevala mi je samo jedna misao: moraš udariti prvi, moraš udariti prvi...

Sada sam bio ja taj koji je raščistio prostor. Ugledao sam njegovu glupu facu kako me gleda razrogačenih očiju i kako podiže ruku prema meni. Šaka mi je automatski krenula i samo sam osjetio kako ga pogađam u glavu. Pao je preko mene u *knock downu* uspjevši me zahvatiti u klinč dok sam ga ja nastavio udarati u pleksus nastojeći odgurnuti tu tjelesinu od sebe. Prostor oko nas se u trenu raščistio tako da smo neko vrijeme ostali potpuno sami na sredini teturajući i čekajući priliku. Odjednom sam osjetio kako me neka sila čupa i baca na stranu držeći me čvrsto iza leđa. Ispred sebe sam ugledao dva zaštitara kako drže kretenu za nadlaktice i odvođe ga na drugu stranu dvorane. Budući da sam se odmah umirio, dvojac koji me držao oslobodio me čvrstog stiska i okrenuo prema sebi. Prije okreta uspio sam još vidjeti kako tipa, s još dvije osobe, odvođe prema izlazu.

– Smiri se čovječe! OK? – rekao mi je ljutito jedan od mojih čuvara.

– Nema problema, miran sam – odgovorio sam, začudo, vrlo smirena glasa.

U tom trenutku nam je prišla Kwanjai vraćajući mi naočale. Razmijenila je s njime par rečenica nakon čega mi se ponovo obratio puno mirnijeg tona.

– Slušaj me pažljivo. Zbog pravila kuće moraš sada izaći. Pričekaj ovdje dok ne dođem po tebe.

Nestao je u gomili koja je nastavila zabavu kao da se ništa nije dogodilo, a nas dvoje smo ostali čekati sa strane i jedino što je svjedočilo nekakvom incidentu bio je mali očišćeni prostor oko nas dvoje koji je gomila, očito iz nekog respekta, ostavila slobodnim. Nakon desetak minuta bili smo izvedeni na blještavilo WS-a.

Sljedeća dva dana izbjegavao sam otići u Insomniju. Htio sam da se stvar slegne i barem malo zaboravi. Kwanjai i ja smo vrijeme provodili na izletima po okolini, a navečer, nakon objeda, šetali smo obalnom promenadom u Jomtien. Seks joj nije bio jača strana, ali sam to kompenzirao uživajući u pogledu na njeno lijepo, uvijek nasmiješeno lice i u njenom smjernom, tipično istočnjačkom, ponašanju. Naši razgovori su bili vrlo ograničeni i svodili su se na najnužnije potrebe i to uz znatnu pomoć gestikulacije.

Treći dan od našeg upoznavanja odlučili smo, nakon jedne duge šetnje, svratiti prije spavanja u Insomniju. Kada smo se približili ulazu, osjetio sam laganu nervozu plašeći se moguće zabrane ulaska. Međutim, kada nas je jedan od dvojce zaštitara na ulazu snimio samo je, sklopivši dlanove, učinio duboki naklon propustivši nas bez uobičajene provjere. Nisam mogao u sebi ne osjetiti neku vrstu ponosa, iako sam cijeli život nastojao biti okorjeli pacifist. Ušavši unutra odmah me preuzelo dobro raspoloženje poput onoga kada se vraćaš kući nakon dugog izbivanja. Sve je bilo na svom mjestu i, kao i uvijek, DJ je ložio dobru glazbu koja te za tren digne. Zauzeli smo jedan od slobodnih barskih stolova u gornjem dijelu, nakon čega sam se uputio na obližnji bar po piće. Dok sam dodavao barmenu karticu osjetio sam da me netko tapša po ramenu. Očekujući podsvjesno nepriliku, okrenuo sam se oprezno i, umjesto toga, ugledao nasmiješeno lice zgodnog komada.

– *Hello*, kako si, nismo se dugo vremena vidjeli.

Gledao sam zbunjeno u nju, što je ona odmah snimila i nastavila pitanjem.

– Ti me se ne sjećaš, zar ne?

– Ne, oprost mi, ali zaista se ne mogu sjetiti.

– Bili smo četiri dana zajedno. Stvarno si to zaboravio?

U tom trenutku nam je prišao jedan *farang* i ulovivši je za ruku povukao je prema sebi nešto joj govoreći što zbog glasne glazbe nisam mogao čuti.

– Ovo je moj novi prijatelj, Moram ići – doviknula mi je dok ju je on energično odvlačio od mene.

Izgleda sam pomalo ulazio u legendu.

Purgatorij

A onda je došla ona. Ušetala je u moj život tiho, gotovo neprimjetno. Bio sam u to doba vrlo aktivan koristeći više društvenih mreža, tako da sam na njenu prvu poruku odgovorio rutinski i nisam obratio previše pažnje sve dok nije ponovila svoju želju za *chatom*. Kada sam ušao u njen profil, odmah sam postao vrlo koncentriran: *Wichuda, 19, living in Bangkok, student, single and straight, 164 cm height, 47 kg weight*. Brzo sam kliknuo na prozorčić za razgovor.

Pygmaillon: *Hi*, hvala ti na poruci. Čime se baviš?

Odgovor je stigao odmah.

Wichuda: Studiram engleski ovdje u Bangkoku.

Pygmaillon: Prva godina?

Wichuda: Druga.

Pygmaillon: Odakle si?

Wichuda: Korat.

Većina djevojaka koje sam sretao bile su iz Isana. Ustvari, one su mi privlačile najviše pažnje jer su u prosjeku bile puno više i ljepše od ostalih Tajlandđanki, barem prema mojem kriteriju. Osim toga, u ovoj najvećoj pokrajini živi trećina stanovništva u državi pa je onda i matematička vjerojatnost odigrala, naravno, svoju ulogu.

Pygmaillon: Živiš li sama?

Wichuda: Ne! Živim s dvjema starijim sestrama koje rade ovdje u Bangkoku.

Pygmaillon: Bilo bi mi drago susresti te na mom sljedećem putovanju na Tajland.

Wichuda: Zašto ne.

Bilo je moje uobičajeno vrijeme kada sam uz jutarnju kavu, prije odlaska na posao, provjeravao pristiglu poštu i poruke. Ispred mene na ekranu stajala je uvećana slika ljepotice u uskoj crvenoj haljini, tijesno pripijenoj uz savršeno vitko tijelo, tek izrasle u ženu. Bila je u pozi s desnom nogom prekriznom ispred lijeve, koju inače zauzimaju balerine za vrijeme poziranja, što je neosporno pokazivalo da se bavi ovom artistsičkom vještinom. Na završetku dugačkih seksepilnih nogu nosila je crne balerinke, snažan kontrapunkt koji je, uz minimalistički zlatni nakit na rukama i oko vrata, samo pojačavao ovaj sklad. Ono što me, međutim, najviše impresioniralo, bilo je njeno lice koje me trenutno vratilo u djetinjstvo dok sam još gutao priče o princezama. Sada se ispred mene nalazilo jedno takvo lice kakvo sam ranije imao prilike gledati samo na obojenim crtežima. Savršenih crta, nježno i nevino, bez trunke šminke na sebi, osim malo sjenila na očima. Bilo je, osim toga, i jako istaknuto zbog kose čvrsto zalizane i stisnute u repić kao pred plesnu numeru.

Bila je to jedina fotografija na njenom profilu, koji je inače sadržavao vrlo malo informacija o njoj. Nisam bio iznenađen, uzimajući u obzir poruku koju mi je, od svih poslanih, jedino ona nakon gotovo tjedan dana uzvratila.

Maribel: *Hola*. Ovdje sam došla samo iz znatiželje i rijetko otvaram ove stranice. Ako želiš, možeš me posjetiti na FB-u.

Iz čiste znatiželje otišao sam na Facebook, ukucao puno ime koje mi je navela u nastavku poruke i odmah mi se otvorio njen portret, ljepota njenog lica me još snažnije pogodila. Ovdje sam našao da živi u Havani, radi u ministarstvu kulture, nije u vezi i ima 19 godina; ovo potonje sam već znao s Badoo. Odmah sam otvorio vrlo bogatu galeriju fotografija i za desetak minuta imao sam osjećaj da je poznam već odavno i da sve znam o njoj i njenima. Imala je dosta mlađu sestru koju je jako voljela, što sam spontano zaključio zbog obilja zajedničkih fotografija na raznim mjestima i situacijama. Otac joj je bio vrlo visok, izrazito mršav i jako me podsjećao na lik Don Quijotea koji sam pamtio s naslovnice jedne knjige, pogotovo zbog dugačkog orlovskog nosa koji mu je krasio lice. Za razliku od njega, majka je bila dosta nižeg rasta i prilično zaobljenih bokova, ali lijepih, ženstvenih crta lica. Na prvi pogled mi se nametnula misao da je Maribel naslijedila očevu visinu, a majčinu ljepotu. Savršena kombinacija.

Uostalom, i ona je bila savršena djevojka. Cijela njena pojava me jako podsjetila na Helenin lik s jedne fotografije koja ju je prikazivala u ljetnoj odjeći u jednom od dubrovačkih parkova, negdje u sličnoj životnoj dobi. Tu mi je sliku jednom prilikom pokazala zabunom, ali sam je ja odmah tajno prisvojio i nikada joj je nisam vratio, bez obzira na to što je, osim vitkosti, imala vrlo malo

zajedničkog s njome u zrelijoj dobi. Često sam tu sliku držao u rukama dok sam, s vremena na vrijeme, pročešljavao arhive.

Bilo je vrijeme da krenem na posao. Vratio sam se na početnu stranicu njenog Facea i spontano kliknuo na *add friend*. Oko tri popodne, dok sam se već prilično iscrpljen spremao za odlazak, stigla mi je obavijest da je Maribel sada moj novi prijatelj. Istovremeno mi je na Messenger stigla njena poruka.

– *Hola*, hvala što mi želiš biti prijatelj.

Dani koji su uslijedili postali su pravi košmar od osjećaja. Planirao sam svoje putovanje na Tajland i već sam skoro kupio kartu kada mi se dogodilo da na dijametralno suprotnom kraju svijeta susretnem jedno lijepo stvorenje koje me u trenutku cijeloga obuzelo. Nije to u početku bio nekakav strastven osjećaj, bilo je zaista čisto prijateljski, a ja se nisam ni trudio da preraste u nešto drugo. Izgleda da se moje moralno biće, ili drugo ja, snažno odupiralo mojem stvarnom, promiskuitetnom naličju koje je od prvog trenutka kada sam ugledao Maribel počelo s opasnim manevrom transformacije. Bio sam i dalje u stalnoj vezi s Wichudom i naše seanse na Skypeu se vremenski nisu ništa mijenjale. Međutim, nisam više osjećao prijašnji entuzijazam i nisam više toliko izgarao od želje da je vidim. Na njena pitanja jesam li već kupio kartu stalno sam se izvlačio da zbog predsjednikove najave izvanredne skupštine, koja se trebala održati krajem svibnja, ne mogu još odrediti točan datum dolaska. Ne treba ni spomenuti da je to bila čista izmišljotina.

S Maribel je bilo drugačije. Kako je vrijeme odmicalo, sve sam više osjećao potrebu čuti se s njom ili, točnije rečeno, dopisivati se. Nažalost, ona nije imala kameru na svom uređaju, zbog čega nam videopozivi nisu bili mogući, ali mi to nije smetalo da otvorim mašti široki prostor. Na kraju mi se, spontano, a što je normalno za Kubu, počela obraćati s *mi amor: mi amor* ovo, *mi amor* ono, da, *mi amor*, naravno, *mi amor*. Što sam mogao onda nego prihvatiti da je, iako samo virtualno, postala moja djevojka. Bio sam zaista u velikoj dilemi i sve je počelo ukazivati na sindrom Buridanovog magarca. Obje djevojke bile su isto godište, vitke, lijepe i pametne, a bile su na približno jednakoj udaljenosti od mene. Razlika je bila to što sam s Wichudom već bio i iskusio sam njenu seksualnost: nježnu i podatnu, ali to joj nije davalo prednost. Maribel je, barem na fotografijama koje sam imao prilike vidjeti, zračila jednom drugačijom energijom; ispunjenom otmjenošću kakva se zamjećuje na plesačicama flamenca, poput onih u spotu „Bailando“ koji sam sve češće iznova pregledavao. Moje moralno ja je svakim danom imalo sve veći problem i jednostavno nisam znao kako to riješiti.